HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua extinsă)

12 septembrie 2007 *

În cauza T-25/04,

González y Díez, SA, cu sediul în Villabona-Llanera, Asturias (Spania), reprezentată de J. Díez-Hochleitner și A. Martínez Sánchez, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată inițial de domnul J. Buendía Sierra, în calitate de agent, și ulterior de domnul C. Urraca Caviedes, în calitate de agent, asistat de Buendía Sierra, avocat,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a articolelor 1, 3 și 4 din Decizia 2004/340/CE a Comisiei din 5 noiembrie 2003 privind ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale acordate întreprinderii González y Díez, SA (ajutoare corespunzând anului 2001 și utilizare abuzivă a ajutoarelor corespunzând anilor 1998 și 2000) și de modificare a Deciziei 2002/827/CECO (JO 2004, L 119, p. 26),

* Limba de procedură: spaniola.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua extinsă),

compus din domnii J. Pirrung, președinte, A. W .H. Meij, N. J. Forwood, doamna I. Pelikánová și domnul S. Papasavvas, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 31 ianuarie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Articolul 5 alineatul (1) din Decizia nr. 3632/93/CECO a Comisiei din 28 decembrie 1993 de stabilire a unor reguli comunitare cu privire la ajutorul de stat pentru industria cărbunelui (JO L 329, p. 12) este formulat după cum urmează:

„Ajutoare pentru acoperirea costurilor excepționale

(1) Ajutoarele de stat acordate întreprinderilor pentru a le permite să acopere costurile care rezultă sau au rezultat din modernizarea, raționalizarea și restructurarea

industriei cărbunelui și care nu sunt legate de producția curentă („pasive preluate”) pot fi considerate compatibile cu piața comună în măsura în care cuantumul lor nu depășește aceste costuri. Pot fi acoperite prin aceste ajutoare:

— costurile suportate numai de întreprinderi care fac sau au făcut restructurări;

— costurile suportate de mai multe întreprinderi.

Categoriile de costuri care rezultă din modernizarea, raționalizarea și restructurarea industriei cărbunelui sunt definite în anexa prezentei decizii.”

2 Anexa Deciziei nr. 3632/93, intitulată „Definirea costurilor prevăzute la articolul 5 alineatul (1)”, precizează în special:

„I. Costuri suportate numai de întreprinderile care au făcut sau fac operațiuni de restructurare și de raționalizare

Aceste costuri se referă exclusiv la:

[…]

(c) plata pensiilor și indemnizațiilor în afara sistemului legal pentru lucrătorii care își pierd locul de muncă în urma restructurării și raționalizării și pentru cei care erau îndreptățiți la aceste plăți înaintea restructurărilor;

[…]

(e) costurile reziduale care rezultă din prevederi fiscale, legale sau administrative;

(f) lucrările suplimentare de securitate în subteran care rezultă din restructurări;

(g) daunele miniere, cu condiția ca acestea să poată fi imputate unor zone de extracție care erau anterior în serviciu;

(h) costurile reziduale care rezultă din contribuții către organismele însărcinate cu aprovizionarea cu apă și cu evacuarea apelor uzate;

(i) alte costuri reziduale care rezultă din aprovizionarea cu apă și din evacuarea apelor uzate;

[…]

(k) deprecierile intrinsece excepționale, cu condiția ca aceasta să rezulte din restructurarea industriei (fără a se ține cont de orice reevaluare efectuată după 1 ianuarie 1986 și care depășește rata inflației);

(l) costurile legate de întreținerea accesibilității la rezervele de cărbune după încetarea exploatării.

[…]”

3 Rezultă din articolul 12 al Deciziei nr. 3632/93 că aceasta din urmă a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1994 și a expirat la 23 iulie 2002.

4 Articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 1407/2002 al Consiliului din 23 iulie 2002 privind ajutorul de stat pentru industria cărbunelui (JO L 205, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 124) este formulat după cum urmează:

„Ajutorul pentru acoperirea costurilor excepționale

(1) Ajutorul de stat acordat întreprinderilor care desfășoară sau au desfășurat o activitate legată de producția de cărbune pentru a le permite să acopere costurile care rezultă sau au rezultat din raționalizarea și restructurarea industriei cărbunelui, costuri care nu sunt legate de producția curentă („pasive preluate”), poate fi

considerat compatibil cu piața comună, cu condiția ca suma plătită să nu depășească aceste costuri. Acest ajutor poate fi utilizat pentru a acoperi:

(a) costurile suportate numai de întreprinderi care desfășoară sau au desfășurat restructurări, adică acele costuri legate de reabilitarea mediului la fostele exploatări de cărbune;

(b) costurile suportate de mai multe întreprinderi.

(2) Categoriile de costuri rezultate din raționalizarea și restructurarea industriei cărbunelui sunt definite în anexă."

5 Anexa Regulamentului nr. 1407/2002, intitulată „Definirea costurilor prevăzute la articolul 7", precizează în special:

„1. Costuri și provizioane de costuri suportate numai de întreprinderi care desfășoară sau au desfășurat operațiuni de restructurare și raționalizare

Aceste costuri se referă exclusiv la:

[…]

(c) plata pensiilor și indemnizațiilor, în afara sistemului legal, pentru lucrătorii care își pierd locul de muncă în urma restructurării și raționalizării și pentru lucrătorii îndreptățiți la aceste plăți înaintea restructurării;

[…]

(f) costurile reziduale rezultând din prevederi administrative, legale sau fiscale;

(g) lucrările suplimentare de securitate în subteran rezultând din închiderea unităților de producție;

(h) daunele miniere, cu condiția ca acestea să fi fost provocate de unitățile de producție supuse închiderii datorită restructurării;

(i) costurile legate de reabilitarea fostelor exploatări de cărbune, în special:

— costuri reziduale rezultând din contribuții către organismele responsabile de aprovizionarea cu apă și evacuarea apelor uzate;

— alte costuri reziduale ce decurg din aprovizionarea cu apă și evacuarea apelor uzate;

[…]

(k) amortizarea intrinsecă excepțională, cu condiția ca aceasta să rezulte din închiderea unităților de producție (fără să se țină cont de orice reevaluare efectuată după 1 ianuarie 1994 și care depășește rata inflației).

[…]”

6 Articolul 14 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1407/2002 prevede că acesta din urmă se aplică începând cu 24 iulie 2002.

7 Comunicarea 2002/C 152/03 a Comisiei privind anumite aspecte legate de soluționarea cauzelor de concurență care rezultă din expirarea Tratatului CECO (JO 2002, C 152, p. 5) precizează concluziile pe care Comisia dorește să le tragă din expirarea Tratatului CECO, în special cu privire la soluționarea cauzelor privind ajutoarele de stat în favoarea industriei cărbunelui.

Istoricul cauzei

8 Reclamanta este o întreprindere minieră ale cărei exploatări sunt situate în Asturias. Aceasta deține o exploatare în spațiu deschis în sectorul denumit „Buseiro” și două exploatări subterane în sectorul denumit „Sorriba”, una găsindu-se în subsectorul denumit „La Prohida”, iar cealaltă în subsectorul denumit „Tres Hermanos”.

9 Prin Deciziile 98/637/CECO din 3 iunie 1998 (JO L 303, p. 57) și 2001/162/CECO din 13 decembrie 2000 (JO 2001, L 58, p. 24) privind acordarea de ajutoare de către Spania în favoarea industriei cărbunelui pentru anii 1998 și, respectiv, 2000, Comisia a autorizat Regatul Spaniei, în special, să acorde un ajutor pentru acoperirea costurilor excepționale în temeiul articolului 5 din Decizia nr. 3632/93, destinat să acopere costurile tehnice de închidere a centrelor de extracție care rezultă din măsuri de modernizare, raționalizare și reducere a activității industriei spaniole a cărbunelui.

10 Pentru anii 1998 și 2000, autoritățile spaniole au plătit reclamantei sume care se ridică la 651 908 560 de pesetas spaniole (ESP) (anume, 3 918 049,35 euro) și, respectiv, la 463 592 384 ESP (anume, 2 786 246,34 euro), destinate să acopere costurile tehnice de reducere a capacităților de producție anuale cu 48 000 t în 1998 și cu 38 000 t în 2000. Aceste reduceri ale capacității de producție trebuiau să aibă loc, în 1998, în totalitate în exploatarea în spațiu deschis din Buseiro și, în 2000, în mina subterană din Sorriba (subsectorul La Prohida), în limita cantității de 26 000 t, precum și în exploatarea în spațiu liber din Buseiro, în limita cantității de 12 000 t.

11 La 23 iulie 1998, societatea Mina la Camocha a achiziționat 100 % din capitalul reclamantei. În urma informațiilor apărute în presă în iunie 1999 și care au lăsat să se creadă că ajutoarele primite de reclamantă în 1998 depășeau costurile presupusei reduceri a capacității, dat fiind că acestea au fost contabilizate drept venituri din exploatare și au fost vărsate societății-mamă, Comisia a decis să analizeze ajutoarele acordate reclamantei pentru acoperirea costurilor excepționale și, printr-o scrisoare din 25 octombrie 1999, a solicitat Regatului Spaniei să îi furnizeze informații privind acest subiect. În scrisorile ulterioare, Comisia și-a extins solicitările de informații la ajutoarele privind anii 2000 și 2001. În cursul unui schimb de corespondență care a durat până în aprilie 2002, autoritățile spaniole au transmis informațiile solicitate.

12 Printr-o scrisoare din 21 noiembrie 2000, completată cu scrisorile din 19 și 21 martie 2001, Regatul Spaniei a notificat Comisiei ajutoarele pentru industria cărbunelui a căror acordare a fost prevăzută pentru exercițiul 2001. Aceste ajutoare cuprindeau în special suma de 393 971 600 ESP (2 367 817 euro), pentru a acoperi costurile reclamantei aferente reducerii capacității de producție anuală cu 34 000 t ce trebuia să intervină în 2001 în subsectorul La Prohida.

13 Prin Decizia 2002/241/CECO din 11 decembrie 2001 privind acordarea de ajutoare de către Spania în favoarea industriei cărbunelui pentru anul 2001 (JO 2002, L 82, p. 11), Comisia a autorizat Regatul Spaniei să plătească ajutoarele destinate acoperirii costurilor tehnice de închidere a centrelor de extracție care rezultă din măsuri de modernizare, raționalizare, restructurare și reducere a activității în domeniul industriei cărbunelui în Spania, cu excepția, în special, a ajutoarelor destinate reclamantei, referitor la care Comisia a declarat că se va pronunța ulterior. Cu privire la aceste din urmă ajutoare, Comisia dorea în prealabil să analizeze informațiile pe care autoritățile spaniole trebuiau să i le comunice referitor la ajutoarele acordate reclamantei pentru anii 1998 și 2000.

14 Printr-o scrisoare din 13 mai 2002, Regatul Spaniei a informat Comisia că, anticipând decizia acesteia din urmă în această privință, a plătit reclamantei o sumă de 383 322 896 ESP (2 303 817 euro) pentru anul 2001, care este inferioară sumei notificate.

15 Prin Decizia 2002/827/CECO din 2 iulie 2002 privind acordarea unor ajutoare de către Spania în favoarea întreprinderii González y Díez, SA, pentru anii 1998, 2000 și 2001 (JO L 296, p. 80), Comisia a declarat că sunt incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate reclamantei pentru a acoperi costurile excepționale de restructurare pentru anii 1998, 2000 și 2001, în valoare de 5 113 245,96 euro (850 772 542 ESP). Această sumă corespundea, pe de o parte, ajutoarelor plătite pentru anii 1998

și 2000, în valoare totală de 2 745 428,96 euro (456 800 943 ESP) și, pe de altă parte, ajutorului în valoare de 2 367 817 euro (393 971 600 ESP), care a fost notificat Comisiei de către Regatul Spaniei pentru anul 2001.

16 La 17 septembrie 2002, reclamanta a formulat o acțiune în anulare împotriva articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827. Această acțiune a fost înregistrată la grefa Tribunalului cu numărul T-291/02.

17 Având în vedere argumentele prezentate în cadrul acestei acțiuni, Comisia a exprimat dubii privind unele elemente de procedură care au condus la adoptarea Deciziei 2002/827. Prin urmare, Comisia a decis să redeschidă procedura formală de examinare în vederea revocării articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 și a înlocuirii acesteia din urmă cu o nouă decizie. Printr-o scrisoare din 19 februarie 2003, Comisia a notificat Regatului Spaniei decizia sa de a redeschide procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE. O invitație pentru a prezenta observații în temeiul acestei dispoziții a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 10 aprilie 2003 (JO C 87, p. 17).

18 La 5 noiembrie 2003, Comisia a adoptat Decizia 2004/340/CE privind ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale acordate întreprinderii Gonzáles y Díez, SA (ajutoare care corespund anului 2001 și utilizare abuzivă a ajutoarelor care corespund anilor 1998 și 2000) și de modificare a Deciziei 2002/827 (JO 2004, L 119, p. 26) (denumită în continuare „decizia atacată"). Decizia atacată a fost notificată Regatului Spaniei la 6 noiembrie 2003 sub numărul C (2003) 3910 și a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 23 aprilie 2004.

19 Articolul 1 din decizia atacată prevede că ajutoarele acordate reclamantei de către Regatul Spaniei, în valoare de 3 131 726,47 euro, pentru a acoperi, în temeiul articolului 5 din Decizia nr. 3632/93, costurile excepționale de restructurare pentru anii

1998 și 2000, constituie o aplicare abuzivă a Deciziilor 98/637 și 2001/162 și sunt incompatibile cu piața comună.

20 Articolul 2 din decizia atacată declară compatibile cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1407/2002 ajutoarele în valoare de 2 249 759,37 euro (374 328 463 ESP), plătite reclamantei pentru a acoperi, pentru anul 2001, unele costuri excepționale de închidere care au intervenit în perioada 1998-2001.

21 Articolul 3 litera (a) din decizia atacată prevede că este incompatibil cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1407/2002 ajutorul în valoare de 602 146,29 euro (100 188 713 ESP) acordat pentru anul 2001 pentru investițiile în infrastructuri miniere făcute în subsectorul Tres Hermanos. Articolul 3 litera (b) din decizia atacată adaugă faptul că este în egală măsură incompatibil cu aceeași dispoziție ajutorul în valoare de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) acordat pentru anul 2001 în vederea constituirii unui provizion destinat să acopere costuri viitoare legate de închiderea subsectorului La Prohida și de închiderea parțială a subsectorului Buseiro, care au avut loc în perioada 1998-2001.

22 Articolul 4 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată impune Regatului Spaniei să recupereze de la reclamantă ajutoarele plătite pentru anii 1998 și 2000, vizate la articolul 1 din aceeași decizie. Articolul 4 alineatul (1) litera (b) din decizia atacată impune recuperarea de la reclamantă a sumei de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP), plătită în mod nelegal înainte de autorizarea Comisiei pentru exercițiul 2001 și care constituie un surplus neautorizat raportat la ajutoarele autorizate în temeiul articolului 2 din decizia atacată, precum și, eventual, a oricărei alte sume plătite în mod nelegal în aceleași circumstanțe.

23 Articolul 6 din decizia atacată prevede că articolele 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 sunt abrogate.

24 În urma unei cereri de a nu se pronunța asupra fondului cauzei introduse de Comisie, Tribunalul a terminat procedura în cauza T-291/02 prin Ordonanța din 2 septembrie 2004, González y Díez/Comisia (nepublicată în Recueil).

Procedura

25 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 22 ianuarie 2004, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

26 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua extinsă) a decis să deschidă procedura orală și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a adresat părților întrebări în scris, la care acestea au răspuns în termenul acordat.

27 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 31 ianuarie 2007.

28 În cursul ședinței, reclamanta a prezentat un document conținând prezentări schematice ale sectorului Sorriba. După ascultarea părților, acest document a fost depus la dosar prin decizia președintelui celei de a doua Camere extinse.

29 Comisia a fost autorizată să depună la grefa Tribunalului un document din 17 septembrie 2002, intitulat „Anexo al informe pericial sobre la ayuda a la reducción de actividad de la empresa Gonzáles y Díez, SA” („Anexă la raportul de expertiză privind ajutorul pentru reducerea activității întreprinderii Gonzáles y Díez, SA”). S-a acordat reclamantei posibilitatea de a prezenta observații privind acel document, ceea ce aceasta a făcut în termenul acordat. După ascultarea părților, Tribunalul a decis să depună documentul la dosar.

30 Procedura orală a fost terminată prin Decizia președintelui celei de a doua Camere extinse din 9 martie 2007.

Concluziile părților

31 Reclamanta a solicitat Tribunalului:

— anularea articolelor 1, 3 și 4 din decizia atacată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

32 Comisia a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca neîntemeiată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

33 Reclamanta prezintă patru motive, întemeiate respectiv pe lipsa de competență a Comisiei de a adopta articolele 1, 3 și 4 din decizia atacată, pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură în cadrul procedurii aplicate pentru revocarea articolelor 1, 2, și 5 din Decizia 2002/827 și pentru adoptarea deciziei atacate, pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime și a unor norme fundamentale de procedură și pe o eroare vădită de apreciere.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa de competență a Comisiei de a adopta articolele 1, 3 și 4 din decizia atacată

Argumentele părților

34 Reclamanta susține că nici Tratatul CECO, nici Tratatul CE nu conferă Comisiei competență de a adopta decizia de deschidere a procedurii de revocare și de a adopta decizia atacată.

35 În ceea ce privește Tratatul CECO, reclamanta pretinde că acesta nu putea servi drept temei juridic după expirarea sa, care a avut loc la 23 iulie 2002 (Concluziile avocatului general Alber în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Curții din 2 octombrie 2003, International Power și alții/NALOO, C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P și C-180/01 P, Rec., p. I-11421, I-11425, punctul 48).

36 În ceea ce privește Tratatul CE, reclamanta susține că, în temeiul articolului 305 alineatul 1 CE, acesta nu oferea Comisiei o bază juridică pentru a se pronunța asupra ajutoarelor acordate pentru anii 1998, 2000 și 2001.

37 Într-adevăr, dispozițiile Tratatului CE aplicabile produselor care intră în sfera de aplicare a Tratatului CECO nu ar putea fi aplicate retroactiv unor situații anterioare expirării acestui din urmă tratat. Reclamanta invocă faptul că aplicarea dispozițiilor juridice unor situații anterioare intrării lor în vigoare ar fi incompatibilă cu principiul securității juridice (Hotărârea Curții din 11 iulie 1991, Crispoltoni, C-368/89, Rec., p. I-3695, punctul 17, Hotărârea Curții din 15 iulie 1993, GruSa Fleisch, C-34/92, Rec., p. I-4147, punctul 22, Concluziile avocatului general Léger în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 7 mai 1997, Moksel, C-223/95, Rec., p. I-2379, I-2381, punctele 40-42). În sprijinul acestei afirmații, reclamanta face trimitere și la articolul 28 din Convenția de la Viena din 23 mai 1969 privind dreptul tratatelor (*Culegere de tratate ale Națiunilor Unite*, vol. 788, p. 354), care consacră principiul neretroactivității tratatelor. În opinia reclamantei, dacă statele membre ar fi dorit să autorizeze aplicarea Tratatului CE la industria cărbunelui, în ceea ce privește situațiile anterioare datei de 24 iulie 2002, ar fi prevăzut acest lucru în mod expres.

38 Astfel, Comisia nu se poate întemeia pe articolul 88 alineatul (2) CE și pe regulile de aplicare ale acestuia pentru a suprima sau a modifica ajutoarele pentru industria cărbunelui care au fost autorizate sub regimul Tratatului CECO sau cu privire la care nu a fost adoptată nicio poziție atunci când acest regim era încă în vigoare.

39 Pe de altă parte, articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1407/2002, care prevede aplicarea acestui regulament începând cu 24 iulie 2002, ar confirma neaplicarea retroactivă a Tratatului CE. Reclamanta indică în egală măsură că reiese din conținutul material al acestui regulament faptul că legislatorul comunitar nu a dorit să legifereze decât pentru viitor, din moment ce niciuna dintre dispozițiile din regulament nu reglementează ajutoarele pentru industria cărbunelui acordate înainte de intrarea sa în vigoare.

40 Reclamanta semnalează că, în orice caz, principiul neretroactivității dispozițiilor, care restricționează drepturile individuale, nu poate fi ignorat nici de statele membre, nici de legislatorul comunitar, acesta fiind consacrat de dispozițiile constituționale ale statelor membre.

41 Reclamanta adaugă faptul că instituția Comisiei era conștientă că regulile din Tratatul CE nu erau aplicabile ajutoarelor acordate industriei cărbunelui pentru o perioadă anterioară expirării Tratatului CECO. Acest lucru ar reieși din punctul 25 al Comunicării 2002/C 152/03, precum și din faptul că, la punctul 46 din această comunicare, Comisia ar fi indicat că aprecia ca fiind necesar să încheie procedurile referitoare la ajutoarele de stat acordate industriei cărbunelui înainte de expirarea Tratatului CECO.

42 Reclamanta subliniază că nu încearcă să invoce existența unui vid juridic în urma expirării Tratatului CECO. Aceasta ar susține doar că, pentru a revoca articolele 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827, Comisia ar fi trebuit să exercite puterile care îi sunt conferite de Tratatul CECO.

43 În ceea ce privește procedura care trebuie respectată pentru a verifica executarea obligațiilor ce rezultă din Tratatul CECO referitor la ajutoarele care i-au fost acordate pentru anii 1998, 2000 și 2001, reclamanta afirmă că ar putea fi aplicat articolul 226 CE.

44 Reclamanta contestă pertinența articolului 3 UE în ceea ce privește problema competenței Comisiei și consideră că această dispoziție nu are legătură cu sistemul comunitar de atribuire a competențelor. Reclamanta contestă și pertinența principiului propus de Comisie, conform căruia, în caz de absență a dispozițiilor tranzitorii,

noua regulă se aplică efectelor viitoare ale unei situații născute sub imperiul vechii reguli. Într-adevăr, reclamanta subliniază că se opune numai aplicării retroactive a Tratatului CECO la o situație din trecut, iar nu viitoare, născută sub imperiul regulii abrogate. În sfârșit, reclamanta contestă că se poate face o distincție între regulile de fond și regulile de procedură.

45 Comisia arată, în primul rând, că problema competenței Comisiei de a adopta decizia atacată trebuie rezolvată în lumina unității ordinii juridice comunitare, care înglobează Tratatele CECO și CE, consacrată la articolul 3 UE. Apoi, aceasta notează că nu există niciun dubiu cu privire la competența Comisiei de a controla ajutoarele de stat, ambele Tratate, CECO și CE, conferindu-i atribuții de control în acest domeniu.

46 Comisia susține că, în absența unor dispoziții tranzitorii, o regulă nouă se aplică imediat efectelor viitoare ale unei situații născute sub imperiul vechii reguli (Concluziile avocatului general Alber în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea International Power și alții/NALOO, citată anterior, punctul 48). Or, nicio dispoziție tranzitorie de drept primar nu ar fi fost adoptată în materie de ajutoare de stat. Comisia adaugă faptul că jurisprudența care exclude aplicarea dispozițiilor din Tratatul CE în materie de ajutoare de stat în situații care intră în sfera de aplicare a Tratatului CECO în temeiul articolului 305 CE privește rezolvarea conflictelor între norme aflate simultan în vigoare și nu se aplică situațiilor în care aceste norme se succed în timp.

47 Aceasta afirmă că există o distincție stabilită în mod tradițional între regulile de procedură și regulile de fond. În ceea ce privește regulile procedurale, sunt aplicabile cele care sunt în vigoare în momentul deschiderii fazei respective [Hotărârea Curții din 6 iulie 1993, CT Control (Rotterdam) și JCT Benelux/Comisia, C-121/91 și C-122/91, Rec., p. I-3873, punctul 22]. Astfel, redeschiderea unei proceduri având

ca obiect ajutoare acordate înainte de expirarea Tratatului CECO ar trebui făcută pe baza articolului 88 CE și a Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

48 În ceea ce privește dreptul material aplicabil, Comisia consideră că trebuie făcută o distincție între ajutoarele pentru anul 2001, pe de o parte, și cele pentru anii 1998 și 2000, pe de altă parte. Referitor la ajutoarele din 2001, decizia atacată trebuia să aplice articolul 7 din Regulamentul nr. 1407/2002, în conformitate cu punctul 47 din Comunicarea 2002/C 152/03, cu voința legislatorului, exprimată în considerentul (24) al Regulamentului nr. 1407/2002, de a-l aplica retroactiv, precum și cu Hotărârea Curții din 29 ianuarie 2002, Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, Rec., p. I-1049, punctul 50), și cu rolul de *lex generalis* pe care articolul 305 CE îl recunoaște Tratatului CE raportat la Tratatul CECO.

49 Comisia invocă și faptul că, în orice caz, conținutul articolului 7 și al anexei la Regulamentul nr. 1407/2002 este identic cu cel al articolului 5 și al anexei la Decizia nr. 3632/93 aplicabilă anterior, cu diferența că noul regim ar autoriza acordarea de ajutoare pentru închiderea totală a unor unități de producție, în timp ce regimul CECO ar fi autorizat și ajutoarele pentru închiderea parțială. Comisia arată totuși că, în speță, ajutoarele din 2001 ar fi fost în legătură cu închiderea totală a instalațiilor din subsectorul La Prohida. Regimul aplicabil fiind identic în speță, succesiunea în timp a regimurilor care intră sub incidența Tratatului CECO și a Tratatului CE nu ar fi adus prejudiciu reclamantei.

50 În ceea ce privește ajutoarele din 1998 și 2000, Comisia invocă faptul că decizia atacată nu a făcut nicio analiză nouă pe baza normelor generale din Tratatul CECO sau din Tratatul CE, ci s-a limitat să verifice dacă au fost respectate condițiile enunțate în Deciziile 98/637 și 2001/162. Prin urmare, legalitatea acestor ajutoare nu ar trebui apreciată decât în lumina condițiilor stabilite în aceste decizii de autorizare, care rămân pe deplin în vigoare.

51 În ceea ce privește argumentul reclamantei conform căruia Comisia ar fi trebuit să acționeze în temeiul articolului 226 CE, instituția consideră că, dacă se admite că Tratatul CE este aplicabil pentru a asigura respectarea condițiilor impuse pentru ajutoarele acordate sub imperiul Tratatului CECO, aplicabilitatea articolului 88 CE, care este dispoziția aplicabilă *ratione materiae*, nu poate fi contestată.

52 În sfârșit, Comisia susține că teza reclamantei întemeiată pe lipsa de competență a Comisiei ar conduce la a considera că această instituție nu este competentă nici să revoce Decizia 2002/827 și că ar fi imposibil să obțină anularea unei decizii luate în aplicarea Tratatului CECO după expirarea acestui tratat, competența instanțelor comunitare având același fundament precum cea a Comisiei.

Aprecierea Tribunalului

53 Tratatele comunitare au instituit o ordine juridică unică (a se vedea, în acest sens, Avizul nr. 1/91 al Curții din 14 decembrie 1991, Rec., p. I-6079, punctul 21, Hotărârea Tribunalului din 27 iunie 1991, Stahlwerke Peine-Salzgitter/Comisia, T-120/89, Rec., p. II-279, punctul 78), în cadrul căreia, astfel cum reiese din articolul 305 alineatul (1) CE, Tratatul CECO constituia un regim specific care deroga de la regulile cu vocație generală stabilite de Tratatul CE.

54 În temeiul articolului 97 din Tratatul CECO, acest tratat a expirat la 23 iulie 2002. În consecință, la 24 iulie 2002, sfera de aplicare a regimului general care rezultă din Tratatul CE s-a extins la sectoarele care erau inițial guvernate de Tratatul CECO.

55 Deși succedarea cadrului juridic al Tratatului CECO de către cel al Tratatului CE a determinat, începând cu 24 iulie 2002, o modificare a bazelor juridice, a procedurilor și a regulilor de fond aplicabile, această modificare se înscrie în contextul unității și al continuității ordinii juridice comunitare și a obiectivelor sale. În această privință, trebuie arătat că instaurarea și menținerea unui regim de liberă concurență, în cadrul căruia sunt asigurate condițiile normale de concurență și care este în special la originea regulilor în materie de ajutoare de stat, constituie unul dintre obiectivele esențiale atât ale Tratatului CE (a se vedea, mai recent, în acest sens, Hotărârea Curții din 29 iunie 2006, SGL Carbon/Comisia, C-308/04 P, Rec., p. I-5977, punctul 31), cât și ale Tratatului CECO (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 21 iunie 2001, Moccia Irme și alții/Comisia, C-280/99 P-C-282/99 P, Rec., p. I-4717, punctul 33, și Hotărârea Tribunalului din 7 iulie 1999, British Steel/Comisia, T-89/96, Rec., p. II-2089, punctul 106). În acest context, deși regulile din Tratatele CECO și CE care guvernează disciplina în materie de ajutoare de stat se deosebesc într-o anumită măsură, trebuie subliniat că ajutoarele acordate sub imperiul Tratatului CECO corespund noțiunii de ajutor în sensul articolelor 87 CE și 88 CE. Astfel, urmărirea obiectivului de concurență nedenaturată în sectoarele aparținând inițial pieței comune a cărbunelui și oțelului nu este întreruptă de expirarea Tratatului CECO, acest obiectiv fiind urmărit în egală măsură în cadrul Tratatului CE.

56 Continuitatea ordinii juridice comunitare și a obiectivelor care îi guvernează funcționarea impun astfel ca, în calitate de succesoare a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului și în cadrul procedural care îi este propriu, Comunitatea Europeană să asigure, în privința situațiilor născute sub imperiul Tratatului CECO, respectarea drepturilor și a obligațiilor care se impuneau *eo tempore* atât statelor membre, cât și particularilor în temeiul Tratatului CECO și a regulilor adoptate pentru aplicarea acestuia. Această cerință se impune cu atât mai mult în măsura în care distorsionarea concurenței care rezultă din nerespectarea regulilor în materie de ajutoare de stat poate să își extindă efectele în timp după expirarea Tratatului CECO, sub imperiul Tratatului CE.

57 Rezultă din cele de mai sus că, în mod contrar celor susținute de reclamantă, articolul 88 alineatul (2) CE trebuie interpretat în sensul că permite Comisiei să controleze, după 23 iulie 2002, compatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor de stat acordate în

domenii care intră în sfera de aplicare a Tratatului CECO *ratione materiae* și *ratione temporis*, precum și aplicarea de către statele membre a deciziilor de autorizare a unor ajutoare de stat adoptate în temeiul Tratatului CECO, în privința situațiilor stabilite anterior expirării acestuia.

58 În plus, trebuie arătat că succedarea, în cadrul ordinii juridice comunitare, a regulilor Tratatului CE într-un domeniu reglementat inițial de Tratatul CECO trebuie să aibă loc cu respectarea principiilor care guvernează aplicarea legii în timp. În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, deși se presupune în general că regulile de procedură se aplică la toate litigiile pendinte în momentul în care acestea intră în vigoare, nu se întâmplă același lucru cu regulile de fond. Astfel, în vederea garantării respectării principiului securității juridice și al protecției încrederii legitime, acestea din urmă trebuie interpretate în sensul că nu au în vedere situații existente anterior intrării lor în vigoare decât în măsura în care rezultă în mod clar din formularea, din finalitatea sau din economia acestora că trebuie să le fie atribuit un asemenea efect (a se vedea Hotărârea Curții din 12 noiembrie 1981, Salumi, 212/80-217/80, Rec., p. 2735, punctul 9, Hotărârea Curții din 10 februarie 1982, Bout, 21/81, Rec., p. 381, punctul 13, și Hotărârea Tribunalului din 19 februarie 1998, Eyckeler & Malt/Comisia, T-42/96, Rec., p. II-401, punctul 55).

59 În această perspectivă, în ceea ce privește chestiunea dispozițiilor materiale aplicabile unei situații juridice stabilite în mod definitiv anterior expirării Tratatului CECO, continuitatea ordinii juridice comunitare și cerințele referitoare la principiul securității juridice și la cel al protecției încrederii legitime impun aplicarea dispozițiilor materiale adoptate în temeiul Tratatului CECO la fapte care intră în sfera lor de aplicare *ratione materiae* și *ratione temporis*. Faptul că nu mai este în vigoare cadrul reglementar respectiv în momentul în care se face evaluarea situației de fapt, deoarece Tratatul CECO a expirat, nu modifică acest considerent, din moment ce această evaluare are ca obiect o situație juridică stabilită în mod definitiv în perioada în care erau aplicabile dispozițiile materiale adoptate în temeiul Tratatului CECO.

60 În speță, decizia atacată a fost adoptată în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, în urma unei proceduri aplicate în conformitate cu Regulamentul nr. 659/1999. Dispozițiile referitoare la baza juridică și la procedura aplicată până la adoptarea deciziei atacate fac parte din regulile de procedură în sensul jurisprudenței vizate la punctul 58 de mai sus. Din moment ce decizia atacată a fost adoptată după expirarea Tratatului CECO, Comisia a avut dreptate să aplice articolul 88 alineatul (2) CE și regulile de procedură conținute în Regulamentul nr. 659/1999.

61 În ceea ce privește regulile de fond și în măsura în care argumentele reclamantei invocă nelegalitatea deciziei atacate motivată de o aplicare pretins eronată a Regulamentului nr. 1407/2002, trebuie observat, în primul rând, că decizia atacată se referă la situații juridice stabilite în mod definitiv înainte de expirarea Tratatului CECO, toate faptele respective producându-se înainte de 23 iulie 2002. Într-adevăr, decizia atacată are ca obiect examinarea, pe de o parte, a aplicării eventual abuzive a ajutoarelor plătite pentru anii 1998 și 2002 și, pe de altă parte, a compatibilității cu piața comună a ajutoarelor plătite pentru anul 2001 în anticiparea autorizării Comisiei.

62 Astfel, controlul utilizării ajutoarelor de stat plătite pentru anii 1998 și 2000 trebuie făcut în lumina deciziilor de autorizare 98/637 și 2001/162, din moment ce aceste decizii au condiționat executarea acestor ajutoare. În măsura în care aceste decizii de autorizare impun respectarea cadrului reglementar stabilit prin Decizia nr. 3632/93, utilizarea ajutoarelor de stat acordate pentru anii 1998 și 2000 trebuie examinată în lumina regulilor menționate în această decizie.

63 De asemenea, compatibilitatea ajutoarelor de stat plătite pentru anul 2001 trebuie examinată în lumina regulilor din Decizia nr. 3632/93. Într-adevăr, deși cadrul reglementar stabilit prin această decizie nu mai este în vigoare începând cu 24 iulie 2002 și, în consecință, nu poate determina compatibilitatea ajutoarelor acordate după această dată, acesta constituie cel puțin regimul aplicabil în perioada în care au avut loc faptele respective.

64 Tribunalul constată totuși că, deși în considerentul (63) litera (a) al deciziei atacate Comisia a indicat că făcea un control al utilizării ajutoarelor corespunzătoare anilor 1998 și 2000 în lumina condițiilor stabilite în Deciziile 98/637 și 2001/162 și, implicit, a regulilor din Decizia nr. 3632/93, în considerentul (74) al deciziei atacate, această instituție a decis totuși să facă o analiză a ajutoarelor destinate să acopere costurile excepționale de restructurare în subsectorul La Prohida pe baza articolului 7 și a anexei la Regulamentul nr. 1407/2002.

65 De asemenea, deși în considerentul (74) al deciziei atacate Comisia și-a exprimat intenția de a examina ajutoarele destinate să acopere costurile referitoare la închiderea parțială a sectorului Buseiro pe baza Deciziei nr. 3632/93, totuși, în considerentele (81)-(83) și (86), aceasta a examinat în mod explicit compatibilitatea cu piața comună a unora dintre aceste ajutoare în temeiul Regulamentului nr. 1407/2002.

66 Pe de altă parte, în considerentul (63) litera (b) al deciziei atacate, Comisia a precizat că, în temeiul punctului 47 din Comunicarea 2002/C 152/03, dorea să examineze compatibilitatea cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1407/2002 a ajutoarelor corespunzătoare anului 2001, plătite în anticiparea autorizării de către Comisie.

67 Totuși, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 14 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1407/2002, acesta din urmă se aplică începând cu 24 iulie 2002. O excepție, prevăzută la articolul 14 alineatul (2), permite, la cererea motivată a unui stat membru, ca ajutoarele care acoperă costurile referitoare la anul 2002 să poată fi supuse în continuare regulilor și principiilor din Decizia nr. 3632/93, cu excepția regulilor referitoare la termene și la proceduri. Reiese deci, în mod clar, că acest regulament se aplică situațiilor stabilite începând cu 24 iulie 2002.

68 Prin urmare, Comisia nu avea niciun temei pentru a preciza, la punctul 47 din Comunicarea 2002/C 152/03, că dispozițiile Regulamentului nr. 1407/2002 vor fi aplicate ajutoarelor de stat puse în executare înainte de 23 iulie 2002 fără aprobarea sa prealabilă.

69 Pe de altă parte, trebuie respinse diversele argumente prezentate de Comisie în sprijinul acestei teze. Mai întâi, considerentul (24) al Regulamentului nr. 1407/2002 nu poate permite să se considere că legislatorul intenționa să dea acestui regulament un efect retroactiv (a se vedea punctul 58 de mai sus), astfel încât dispozițiile sale să fie aplicabile situațiilor anterioare datei de 24 iulie 2002. În cel mai bun caz, acest considerent anunță articolul 14 din Regulamentul nr. 1407/2002, care prevede că, deși acest regulament intră în vigoare în ziua publicării sale în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, anume la 2 august 2002, acesta este deja aplicabil începând cu 24 iulie 2002.

70 În continuare, Comisia nu se poate sprijini pe Hotărârea Pokrzeptowicz-Meyer, citată anterior. Într-adevăr, trebuie constatat că principiul menționat la punctul 50 din această hotărâre, conform căruia o normă nouă se aplică imediat efectelor viitoare ale unei situații ce a apărut sub incidența normei vechi, este valabil numai pentru situațiile aflate în curs în momentul intrării în vigoare a noii reguli, și nu în privința situațiilor care, precum cele din speță, sunt stabilite definitiv sub imperiul vechii reguli (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Pokrzeptowicz-Meyer, citată anterior, punctele 51 și 52).

71 În sfârșit, rezultă chiar din natura de *lex generalis* a Tratatului CE față de Tratatul CECO, consacrată la articolul 305 CE, că regimul specific care reiese din Tratatul CECO și din regulile adoptate pentru aplicarea sa este, în temeiul principiului *lex specialis* derogat *legi generali*, singurul aplicabil în situațiile stabilite înainte de 24 iulie 2002.

72 Rezultă din ceea ce precedă că Regulamentul nr. 1407/2002 nu constituia cadrul reglementar în temeiul căruia putea fi examinată aplicarea abuzivă a ajutoarelor pentru anii 1998 și 2000 sau compatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor plătite pentru anul 2001.

73 Comisia arată totuși că există o identitate de conținut între articolul 7 și anexa la Regulamentul nr. 1407/2002, pe de o parte, și articolul 5 și anexa la Decizia nr. 3632/93, pe de altă parte, și că aplicarea regulilor care țin de Tratatul CE în locul regulilor care țin de Tratatul CECO nu a prejudiciat reclamanta.

74 În această privință, trebuie arătat că neconformitatea constatată în speță nu ar avea drept consecință nelegalitatea deciziei atacate și, prin urmare, anularea acesteia, decât în măsura în care această neconformitate ar putea afecta conținutul său. Într-adevăr, dacă s-ar fi stabilit că, în lipsa acestei neconformități, Comisia ar fi ajuns la un rezultat identic, în măsura în care viciul respectiv oricum nu putea să influențeze conținutul deciziei atacate, nu ar trebui anulată aceasta din urmă [a se vedea, în privința litigiului privind temeiul juridic, Hotărârea Curții din 10 decembrie 2002, British American Tobacco (Investments) și Imperial Tobacco, C-491/01, Rec., p. I-11453, punctul 98, Hotărârea Curții din 11 septembrie 2003, Comisia/Consiliul, C-211/01, Rec., p. I-8913, punctul 52, și Hotărârea Curții din 14 decembrie 2004, Swedish Match, C-210/03, Rec., p. I-11893, punctul 44; a se vedea în egală măsură, în acest sens, în ceea ce privește încălcarea drepturilor procedurale, Hotărârea Curții din 10 iulie 1980, Distillers/Comisia, 30/78, Rec., p. 2229, punctul 26, Hotărârea Curții din 2 octombrie 2003, Thyssen Stahl/Comisia, C-194/99 P, Rec., p. I-10821, punctul 31, și, mai recent, Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2006, Avebe/Comisia, T-314/01, Rec., p. II-3085, punctul 67].

75 Or, trebuie constatat că dispozițiile materiale din Regulamentul nr. 1407/2002 în temeiul cărora au fost examinate utilizarea abuzivă și compatibilitatea ajutoarelor, și anume articolul 7 și alineatul (1) literele (c), (f), (g), (h), (i) și (k) din anexa la acest regulament, prevăd reguli identice cu cele care sunt enunțate la articolul 5 și la alineatul (I) literele (c), (e), (f), (g), (h), (i) și (k) din anexa la Decizia nr. 3632/93. În

consecință, Comisia ar fi ajuns la concluzii identice dacă ar fi aplicat corect Decizia nr. 3632/93.

76 Pe de altă parte, reiese în egală măsură din decizia atacată că, în anumite cazuri, Comisia a aplicat totuși cu atenție Decizia nr. 3632/93, întrucât a examinat dacă anumite costuri se încadrau în categoria vizată la alineatul (I) litera (l) din anexa la această decizie, care constituia o categorie de costuri ce nu era reluată în anexa la Regulamentul nr. 1407/2002.

77 Aplicarea greșită a Regulamentului nr. 1407/2002 în locul Deciziei nr. 3632/93 neavând consecințe privind sensul și conținutul deciziei atacate, nu trebuie să se considere că această neconformitate, oricât de regretabilă ar fi, este de natură să aibă drept consecință nelegalitatea deciziei atacate.

78 Pentru toate motivele care precedă, trebuie respins primul motiv, întemeiat pe lipsa de competență a Comisiei de a adopta, pe baza articolului 88 alineatul (2) CE, decizia atacată. Același lucru este valabil în măsura în care, prin acest prim motiv, reclamanta va invoca nelegalitatea deciziei atacate din cauza aplicării Regulamentului nr. 1407/2002.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a normelor fundamentale de procedură în procedura aplicată pentru revocarea articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 și pentru adoptarea deciziei atacate

Argumentele părților

79 Reclamanta susține că procedura aplicată de Comisie pentru adoptarea deciziei atacate nu a fost corespunzătoare.

80 Ca răspuns la argumentele Comisiei, aceasta contestă inadmisibilitatea acestui motiv și invocă faptul că o decizie de a iniția o procedură de anchetă întemeiată pe articolul 88 alineatul (2) CE poate fi atacată în măsura în care aceasta implică o calificare a ajutorului drept existent sau nou (Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, BFM și EFIM/Comisia, T-126/96 și T-127/96, Rec., p. II-3437, punctele 39-43). Or, pe de o parte, reclamanta nu ar fi contestat calificarea ajutoarelor examinate în prezenta cauză de Decizia 2002/827 și, pe de altă parte, Decizia din 19 februarie 2003 de a deschide procedura de anchetă nu ar fi modificat calificarea respectivă. Prin urmare, nu ar trebui să se formuleze o acțiune împotriva acestei ultime decizii.

81 În continuare, reclamanta invocă faptul că nici articolul 88 alineatul (2) CE, nici Regulamentul nr. 659/1999 nu conțin dispoziții care să precizeze procedura ce trebuie aplicată pentru revocarea unei decizii defavorabile. Articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 nu va fi aplicabil decât în cazul revocării deciziilor favorabile adoptate în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) sau (3) ori a articolului 7 alineatul (2), (3) sau (4) din acest regulament, și anume deciziile prin care Comisia constată fie inexistența ajutorului, fie că un ajutor este compatibil cu piața comună, cu sau fără condiții. Or, articolele revocate ar privi ajutoarele care fie au fost considerate ca făcând obiectul unei utilizări abuzive, fie au fost declarate incompatibile cu piața comună. Pe de altă parte, articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 ar prevedea revocarea unei decizii atunci când aceasta se întemeiază pe informații inexacte transmise în cursul procedurii și care au o importanță determinantă. Or, revocarea articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 nu ar proveni din informații inexacte, ci dintr-o nelegalitate cauzată de încălcarea regulilor de procedură aplicabile.

82 Reclamanta susține că, din moment ce Regulamentul nr. 659/1999 nu prevede nicio procedură pentru revocarea deciziilor defavorabile nelegale, Comisia ar fi trebuit să procedeze din oficiu și de îndată la revocarea deciziei atacate. Aplicând procedura prevăzută la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 pentru revocarea articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827, Comisia ar fi încălcat principiul legalității prin aceea că, deși a recunoscut nelegalitatea acestora, a menținut în vigoare aceste dispoziții până la data adoptării deciziei atacate, și anume până la 5 noiembrie 2003, constrân-

gând astfel reclamanta să suporte costurile și inconvenientele legate de procedura de executare inițiată de autoritățile spaniole. De asemenea, Comisia ar fi încălcat principiul bunei administrări, astfel cum a fost consacrat la articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, conform căruia orice persoană are în special dreptul la soluționarea a cauzelor sale într-un termen rezonabil de către instituțiile și organele Uniunii.

83 Reclamanta adaugă faptul că nelegalitatea Deciziei 2002/827 nu poate fi contestată de către Comisie, din moment ce aceasta a considerat necesar să revoce articolele 1, 2 și 5 din decizie.

84 În plus, aceasta contestă pertinența faptului că acțiunea nu este îndreptată împotriva articolului 6 din decizia atacată, din moment ce acțiunea nu are drept obiect anularea revocării făcute de această dispoziție, ci vizează procedura de revocare aplicată de Comisie.

85 Comisia consideră că acest motiv nu este admisibil datorită caracterului său tardiv. Într-adevăr, decizia de deschidere a procedurii din 19 februarie 2003 ar fi exclus revocarea imediată a articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827. În consecință, reclamanta ar fi trebuit să formuleze o acțiune împotriva deciziei de deschidere a procedurii.

86 Pe de altă parte, Comisia arată că, din moment ce acțiunea nu este îndreptată împotriva articolului 6 din decizia atacată, revocând articolele 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827, aceasta nu poate viza modul în care această revocare a fost efectuată. În ipoteza în care Comisia ar fi procedat la o revocare imediată, aceasta ar fi fost oricum obligată să deschidă procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE pentru a reexamina compatibilitatea ajutoarelor în cauză. În opinia Comisiei, lipsa unei revocări imediate nu afectează cu nimic dispozițiile care fac obiectul prezentei acțiuni.

În plus, presupunând că articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 nu permite revocarea care a fost efectuată în speță, această nelegalitate nu ar privi decât articolul 6 din decizia atacată, o dispoziție care nu este vizată de prezenta acțiune.

87 Apoi, Comisia arată că Decizia 2002/827 s-a dovedit a fi fondată pe informații parțial incorecte, în urma unor nuanțe aduse de reclamantă atunci când a furnizat noi informații în cadrul procedurii care s-a finalizat prin adoptarea deciziei atacate. Comisia admite că motivele care au condus-o la redeschiderea procedurii, și anume dubiile privind procedura care a dus la adoptarea Deciziei 2002/827 și un interes pentru consolidarea garanțiilor procedurale, nu sunt expres menționate la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999. Totuși, în opinia Comisiei, cazurile de revocare prevăzute de această dispoziție nu ar fi exhaustive. Principiile generale ale dreptului comunitar ar permite revocarea deciziilor negative atunci când apar dubii cu privire la conformitatea procedurii de adoptare (Hotărârea Curții din 26 februarie 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Comisia, 15/85, Rec., p. 1005, punctele 12 și 17).

88 În ceea ce privește modul în care a fost făcută reexaminarea, Comisia arată că această reexaminare putea să afecteze concurenții reclamantei. Prin urmare, modul de reexaminare a situației era, potrivit celor susținute de instituție, conform principiului legalității și celui al bunei administrări.

Aprecierea Tribunalului

— Cu privire la admisibilitate

89 Conform unei jurisprudențe constante, constituie acte sau decizii susceptibile de a face obiectul unei acțiuni în anulare în sensul articolului 230 CE măsurile care

produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia (Hotărârea Curții din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639, punctul 9, Hotărârea Tribunalului din 16 iulie 1998, Regione Toscana/Comisia, T-81/97, Rec., p. II-2889, punctul 21, și Ordonanța Tribunalului din 2 iunie 2003, Forum 187/Comisia, T-276/02, Rec., p. II-2075, punctul 39).

90 Atunci când este vorba de acte sau decizii a căror elaborare se realizează în mai multe etape, în special la finele unei proceduri interne, nu reprezintă, în principiu, acte atacabile decât măsurile care stabilesc definitiv poziția instituției la sfârșitul acestei proceduri, excluzând măsurile intermediare al căror obiectiv este pregătirea deciziei finale (Hotărârea IBM/Comisia, citată anterior, punctul 10 și Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, Automec/Comisia, T-64/89, Rec., p. II-367, punctul 42).

91 În temeiul acestei jurisprudențe, decizia finală adoptată de Comisie pentru a încheia procedura formală de examinare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE constituie un act atacabil în temeiul articolului 230 CE. O astfel de decizie produce, astfel, efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele părților interesate, întrucât încheie procedura respectivă și se pronunță definitiv asupra compatibilității măsurii examinate cu regulile aplicabile la ajutoarele de stat. În consecință, părțile interesate dispun întotdeauna de posibilitatea de a ataca decizia finală care încheie procedura formală de examinare și trebuie, în acest cadru, să poată repune în cauză diferitele elemente care întemeiază poziția adoptată definitiv de Comisie (Hotărârea Tribunalului din 27 noiembrie 2003, Regione Siciliana/Comisia, T-190/00, Rec., p. II-5015, punctul 45).

92 Această posibilitate este independentă de întrebarea dacă decizia de a deschide procedura formală de examinare determină sau nu determină efecte juridice care pot face obiectul unei acțiuni în anulare. Astfel, posibilitatea de a ataca o decizie de deschidere a procedurii formale nu poate avea drept consecință reducerea drepturilor procedurale ale părților interesate prin împiedicarea acestora de a ataca decizia

finală și de a invoca în sprijinul cererilor lor vicii referitoare la toate etapele procedurii care a condus la această decizie (Hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior, punctele 46 și 47).

93 Prin urmare, Comisia nu poate să invoce caracterul tardiv al celui de al doilea motiv prezentat de reclamantă.

— Cu privire la fond

94 În esență, reclamanta arată că decizia atacată este lovită de un viciu al unei norme fundamentale de procedură. Într-adevăr, din moment ce procedura prevăzută la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 nu ar fi aplicabilă, Comisia ar fi încălcat principiul legalității și cel al bunei administrări prin revocarea articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 numai la sfârșitul procedurii formale de examinare inițiate în vederea adoptării deciziei atacate, și nu imediat, în momentul adoptării deciziei de deschidere a respectivei proceduri formale.

95 În această privință, trebuie arătat că procedura prevăzută la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 nu a fost aplicată în speță. Într-adevăr, nici decizia de deschidere a procedurii formale de examinare, nici decizia atacată nu menționează aplicarea procedurii prevăzute la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999. Rezultă de aici că, în măsura în care, prin prezentul motiv, reclamanta invocă faptul că în mod greșit Comisia a aplicat procedura vizată la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999, acesta trebuie respins ca neîntemeiat în fapt.

96 În plus, astfel cum arată reclamanta, această procedură nu era aplicabilă. Într-adevăr, din modul în care este formulat articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 rezultă

că procedura prevăzută de această dispoziție se aplică exclusiv pentru revocarea deciziilor pozitive luate în temeiul articolului 4 alineatul (2) sau (3) ori al articolului 7 alineatul (2), (3) sau (4) din acest regulament, adoptate pe baza informațiilor inexacte transmise în cursul procedurii. Or, în speță, din analiza articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 reiese că acestea reprezintă o decizie negativă, din moment ce constată aplicarea abuzivă a unui cuantum de ajutoare autorizat pentru anii 1998 și 2000 și incompatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor plătite în mod nelegal pentru anul 2001.

97 În această situație, trebuie arătat că, în orice caz, posibilitatea Comisiei de a retrage o decizie prin care se pronunță asupra ajutoarelor de stat nu este limitată numai la situația vizată la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999. Astfel, această dispoziție nu reprezintă decât expresia specifică a principiului general de drept conform căruia se admite retragerea retroactivă a unui act administrativ nelegal care a creat drepturi subiective (a se vedea, mai ales, Hotărârea Curții din 12 iulie 1957, Algera și alții/Adunarea, 7/56, 3/57-7/57, Rec., p. 81, 116, Hotărârea Curții din 3 martie 1982, Alpha Steel/Comisia, 14/81, Rec., p. 749, punctul 10, Hotărârea Tribunalului din 5 decembrie 2000, Gooch/Comisia, T-197/99, RecFP, p. I-A-271 și II-1247, punctul 53), în special atunci când actul administrativ în cauză a fost adoptat pe baza indicațiilor greșite sau incomplete furnizate de persoana interesată (a se vedea Hotărârea Curții din 22 martie 1961, S. N. U. P. A. T./Înalta Autoritate, 42/59 și 49/59, Rec., p. 103, 160). Posibilitatea de a retrage retroactiv un act administrativ nelegal care a creat drepturi subiective nu este totuși limitată doar la această circumstanță, o astfel de retragere putând fi făcută oricând, în măsura în care instituția de la care emană actul îndeplinește condițiile referitoare la respectarea unui termen rezonabil și a încrederii legitime a beneficiarului actului care a avut încredere în legalitatea acestuia.

98 În speță, trebuie constatat că rezultă din decizia de deschidere a procedurii formale de examinare că motivul pentru care a fost inițiată această procedură formală nu era întemeiat pe o apreciere greșită făcută de Comisie, în Decizia 2002/827, cu privire la caracterul abuziv al aplicării ajutoarelor autorizate pentru anii 1998 și 2000 și la compatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor plătite pentru anul 2001, ci era întemeiat numai pe anumite dubii privind întrebarea dacă au fost respectate regulile de procedură aplicabile.

99 În plus, nu reiese din dosar că, în momentul deschiderii procedurii formale, Comisia dispunea de elemente care indicau că articolele 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 proveneau dintr-o apreciere greșită a compatibilității ajutoarelor respective.

100 Pe de altă parte, trebuie constatat că lipsa revocării imediate a articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 nu era de natură să exercite vreo influență asupra conținutului articolelor 1, 3 și 4 din decizia atacată, care fac obiectul prezentei acțiuni în anulare. Într-adevăr, reclamanta nu a demonstrat și nici măcar nu a invocat faptul că menținerea în vigoare a Deciziei 2002/827 pe durata procedurii formale de examinare putea să afecteze posibilitatea părților vizate de a prezenta observații.

101 În ceea ce privește circumstanța invocată de reclamantă (a se vedea punctul 82 de mai sus), conform căreia absența revocării imediate ar fi constrâns-o să suporte costurile și inconvenientele procedurii de executare inițiate de autoritățile spaniole, este suficient să se arate că, prin însăși natura sa, aceasta nu are nicio incidență în cadrul prezentei acțiuni în anulare.

102 Astfel, chiar dacă s-ar considera, după cum arată reclamanta, că principiul legalității și cel al bunei administrări au fost încălcate de Comisie prin faptul de a se abține de la revocarea articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 din momentul deschiderii procedurii formale de examinare, o astfel de neconformitate, presupunând că este stabilită, nu ar putea, în orice caz, să aibă drept consecință nelegalitatea articolelor 1, 3 și 4 din decizia atacată.

103 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime și a normelor fundamentale de procedură

Argumentele părților

104 Al treilea motiv conține două aspecte, primul fiind prezentat în principal, iar al doilea în subsidiar.

105 În cadrul primului aspect, reclamanta arată că decizia de deschidere a procedurii formale de examinare preciza că acea procedură era redeschisă în vederea unei revocări a articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 și a înlocuirii acesteia din urmă cu o nouă decizie finală.

106 Or, decizia atacată ar fi declarat ca fiind abuzive și nejustificate ajutorul în valoare de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP), referitor la excavarea de suprafață în nordul sectorului Buseiro, și ajutorul în valoare de 508 456,24 euro (84 600 000 ESP), referitor la realizarea unor puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba. Conform celor susținute de reclamantă, aceste ajutoare ar fi fost totuși considerate compatibile cu piața comună prin Decizia 2002/827 și nu intrau, așadar, sub incidența articolelor 1, 2 și 5 din aceasta.

107 În măsura în care poziția favorabilă a Comisiei în ceea ce privește ajutoarele menționate anterior nu ar fi fost întemeiată pe informații inexacte, una dintre condițiile prevăzute la articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 nu ar fi îndeplinită. Decizia de a iniția procedura de revocare ar fi motivată numai de încălcarea normelor fundamentale de procedură în procedura urmată cu scopul de a adopta

Decizia 2002/827. În consecință, din moment ce condițiile de aplicare a articolului 9 din Regulamentul nr. 659/1999 nu ar fi îndeplinite, Comisia ar fi încălcat principiul protecției încrederii legitime în măsura în care reclamanta putea să considere în mod legitim că Decizia 2002/827 era definitivă pentru partea care privea ajutoarele ce nu au fost declarate incompatibile cu piața comună.

108 Reclamanta subliniază că aprecierea făcută de Comisie în Decizia 2002/827 este întemeiată pe un document referitor la valorizarea lucrărilor miniere abandonate, care preciza repartizarea costurilor cauzate de închiderea unei părți din instalațiile miniere, aceste costuri cuprinzând expres cheltuielile pentru care era destinată suma de 1 022 213,33 euro referitoare la excavarea de suprafață în nordul sectorului Buseiro și la realizarea unor puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba. În plus, ar reieși din decizia de deschidere a procedurii formale de examinare în scopul revocării Deciziei 2002/827 că acest document a fost utilizat de Comisie pentru a-și sprijini analiza preliminară a ajutoarelor primite de reclamantă.

109 Reclamanta contestă faptul că motivarea Deciziei 2002/827 nu privește costurile pentru care era destinată suma de 1 022 213,33 euro și amintește că motivarea unui act trebuie evaluată ținând cont nu numai de conținutul său literal, ci și de contextul său și de circumstanțele cauzei (Hotărârea Curții din 22 martie 2001, Franța/Comisia, C-17/99, Rec., p. I-2481, punctul 36, și Hotărârea Curții din 19 septembrie 2002, Spania/Comisia, C-114/00, Rec., p. I-7657, punctul 63).

110 În cadrul celui de al doilea aspect al acestui motiv, reclamanta arată cu titlu subsidiar că, în ipoteza în care Tribunalul ar considera că articolul 9 din Regulamentul nr. 659/1999 permitea, în speță, revocarea Deciziei 2002/827, Comisia ar fi încălcat procedura aplicabilă în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 659/1999.

111 Această dispoziție ar impune ca, anterior revocării unei decizii favorabile, Comisia să inițieze o procedură formală de examinare și ca, în decizia de a deschide această procedură formală, aceasta să facă o evaluare preliminară a elementelor din decizia pe care intenționează să o revoce și să își exprime îndoiala cu privire la compatibilitatea ajutoarelor respective cu piața comună. Această cerință ar avea ca obiect să permită părților interesate să prezinte observații, cu respectarea principiului conform căruia nicio decizie defavorabilă nu poate fi adoptată fără ca părțile care sunt afectate de act să aibă posibilitatea de a prezenta observații cu privire la dubiile pe care le-ar putea avea Comisia (Hotărârea Curții din 14 februarie 1990, Franța/Comisia, C-301/87, Rec., p. I-307, punctul 29, Concluziile avocatului general Alber în cauza care în care s-a pronunțat Hotărârea Curții din 24 septembrie 2002, Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia, C-74/00 P și C-75/00 P, Rec., p. I-7869, I-7876, punctele 96 și 99, și Hotărârea Tribunalului din 6 martie 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale și Land Nordrhein-Westfalen/Comisia, T-228/99 și T-233/99, Rec., p. II-435, punctele 142 și 147).

112 Or, procedura formală de examinare deschisă de Comisie nu ar fi avut ca obiect luările de poziție favorabile întreprinderii, formulate în Decizia 2002/827, care declară anumite ajutoare compatibile cu piața comună, ci numai revocarea articolelor 1, 2 și 5 din această decizie. Pe de altă parte, Comisia nu ar fi făcut nicio evaluare preliminară și nici nu ar fi exprimat dubii cu privire la ajutoarele care făcuseră obiectul unei luări de poziție favorabile în Decizia 2002/827. Dimpotrivă, conform reclamantei, în decizia de deschidere a procedurii formale de examinare, ajutoarele considerate compatibile cu piața comună în Decizia 2002/827 ar fi fost din nou considerate ca fiind compatibile.

113 Prin faptul că nu a informat autoritățile spaniole și reclamanta nici despre dubiile pe care le avea cu privire la ajutoarele care fuseseră considerate compatibile cu piața comună în Decizia 2002/827, nici despre posibila revocare a acesteia din urmă într-o măsură mai largă decât doar a articolelor 1, 2 și 5 din decizie, Comisia nu a permis Regatului Spaniei și reclamantei să prezinte observații utile în această privință. În consecință, articolele 1, 3 și 4 din decizia atacată ar fi afectate de un viciu de procedură.

114 Comisia contestă temeinicia prezentului motiv.

Aprecierea Tribunalului

115 În ceea ce privește primul aspect al prezentului motiv, Tribunalul observă că rezultă din considerentul (3) al Deciziei 2002/827 că aceasta avea ca obiect în special examinarea, pe de o parte, a aplicării eventual abuzive a ajutoarelor pentru acoperirea costurilor excepționale vizate la articolul 5 din Decizia nr. 3632/93, plătite pentru anii 1998 și 2000, în limita sumelor de 3 918 049,35 euro (651 908 560 ESP) și, respectiv, de 2 786 246,34 euro (463 592 384 ESP), și care erau acoperite de deciziile de autorizare 98/637 și 2001/162 și, pe de altă parte, a compatibilității cu piața comună a ajutoarelor pentru acoperirea costurilor excepționale vizate la articolul 5 din Decizia nr. 3632/93, plătite pentru anul 2001 în anticiparea deciziei Comisiei, în limita sumei de 2 367 817 euro (393 971 600 ESP).

116 Din articolele 1 și 2 din Decizia 2002/827, citite în lumina considerentelor 3 și 19-22 din această decizie, rezultă că, în opinia Comisiei, ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale autorizate pentru anii 1998 și 2000 au făcut obiectul unei aplicări abuzive în limita sumei de 2 745 428,96 euro (456 800 943 ESP). În ceea ce privește ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale plătite pentru anul 2001, Comisia a considerat că totalitatea acestora, și anume suma de 2 367 817 euro (393 971 600 ESP), era incompatibilă cu piața comună.

117 Trebuie deci să se constate că articolele 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 au declarat incompatibile cu piața comună și au ordonat recuperarea de către Regatul Spaniei a totalității ajutoarelor acordate pentru acoperirea costurilor excepționale plătite

pentru anii 1998, 2000 și 2001, cu excepția totuși a sumei de 3 958 866,73 euro (658 700 000 ESP), plătită pentru anii 1998 și 2000, în privința cărora articolele menționate anterior nu s-au pronunțat și care, în consecință, a rămas în sfera de aplicare a deciziilor de autorizare 98/637 și 2001/162.

118 În opinia reclamantei, sumele de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP) și de 508 456,24 euro (84 600 000 ESP), aferente excavării de suprafață în nordul sectorului Buseiro și, respectiv, realizării de puțuri și de alte lucrări de aerisire în sectorul Sorriba, ar face parte din suma de 3 958 866,73 euro (658 700 000 ESP), care corespunde părții din ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale plătite pentru anii 1998 și 2000 care nu a făcut obiectul unei declarații de aplicare abuzivă.

119 În această privință, contrar celor susținute de reclamantă, trebuie precizat că, deși în decizia 2002/827 Comisia nu a afirmat că această parte din ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale plătite pentru anii 1998 și 2000 făcuse obiectul unei aplicări abuzive, nu se poate considera, *a contrario*, că aceasta a estimat că respectiva parte din ajutoare făcuse obiectul unei aplicări conforme cu cerințele articolului 5 din Decizia nr. 3632/93. Având în vedere elementele care au fost supuse aprecierii sale, Comisia a considerat numai că nu era necesar să constate aplicarea abuzivă a acestor ajutoare. Astfel, faptul că prin Decizia 2002/827 s-a constatat aplicarea abuzivă doar a unei părți din ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale plătite pentru anii 1998 și 2000 nu conferă reclamantei niciun drept subiectiv adițional care nu ar fi fost conferit prin deciziile de autorizare inițiale în ceea ce privește cealaltă parte din ajutoarele în cauză, care nu a făcut obiectul unei constatări de aplicare abuzivă. Așa cum s-a arătat deja la punctul 117 de mai sus, acea parte a rămas în sfera de aplicare a deciziilor de autorizare 98/637 și 2001/162 și beneficiază, pentru acest motiv, de o prezumție de aplicare neabuzivă (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 11 mai 2005, Saxonia Edelmetalle și Zemag/Comisia, T-111/01 și T-133/01, Rec., p. II-1579, punctul 86).

120 În plus, în măsura în care Comisia intenționa să revoce articolele 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827, și anume dispozițiile referitoare la incompatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor pentru acoperirea costurilor excepționale plătite pentru anii 1998, 2000 și 2001, și să adopte o nouă decizie în această privință, aceasta era obligată, în ceea ce privește examinarea aplicării eventual abuzive a ajutoarelor plătite pentru anii 1998 și 2000, să reia această examinare pe baza unor fapte identice cu cele care existau în momentul adoptării Deciziei 2002/827. De asemenea, în măsura în care totalitatea ajutoarelor pentru acoperirea costurilor excepționale plătite pentru anul 2001 au fost declarate incompatibile cu piața comună, Comisia trebuia să reexamineze totalitatea acestora. Prin urmare, examinarea făcută în cadrul noii proceduri formale ar trebui să acopere totalitatea ajutoarelor care au făcut obiectul primului examen în cadrul procedurii care s-a finalizat prin adoptarea Deciziei 2002/827. Or, astfel cum s-a arătat la punctul 115 de mai sus, rezultă din considerentul (3) al Deciziei 2002/827 că obiectul acestei decizii consta în examinarea, pe de o parte, a aplicării eventual abuzive a sumelor de 3 918 049,35 euro (651 908 560 ESP) și de 2 786 246,34 euro (463 592 384 ESP), plătite reclamantei pentru anii 1998 și 2000, în cadrul articolului 5 din Decizia nr. 3632/93 și, pe de altă parte, a compatibilității cu aceeași dispoziție a sumei de 2 367 817 euro (393 971 600 ESP), plătită reclamantei pentru anul 2001, în anticiparea deciziei Comisiei.

121 Având în vedere ceea ce precedă, reclamanta nu se poate prevala de o încredere legitimă în temeiul faptului că sumele acordate ca ajutor care nu au fost considerate ca făcând obiectul unei aplicări abuzive în cadrul Deciziei 2002/827 nu intrau în sfera examinării făcute de Comisie în cadrul noii proceduri formale, a cărei decizie de deschidere a fost notificată Regatului Spaniei prin scrisoarea din 19 februarie 2003.

122 Pentru aceste motive, chiar dacă s-ar considera, astfel cum susține reclamanta, că sumele de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP) și de 508 456,24 euro (84 600 000 ESP), aferente excavării de suprafață în nordul sectorului Buseiro și, respectiv, realizării de puțuri și alte lucrări de aerisire în sectorul Sorriba, nu intrau în sfera de aplicare a articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827, nu trebuie, în orice caz, să se rețină că decizia atacată a fost adoptată cu încălcarea principiului protecției încrederii legitime

prin faptul că, în cadrul acestei din urmă decizii, Comisia a considerat că aceste sume acordate ca ajutor erau compatibile cu piața comună.

123 Prin urmare, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

124 În ceea ce privește al doilea aspect al acestuia, întemeiat pe o încălcare a procedurii aplicabile în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 659/1999, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, decizia de deschidere a procedurii formale trebuie să determine părțile interesate să fie în măsură să participe eficient la procedura formală în cursul căreia acestea vor avea posibilitatea de a-și prezenta argumentele. În acest scop, este suficient ca părțile să cunoască raționamentul care a determinat Comisia să considere în mod provizoriu că măsura în cauză putea constitui un ajutor incompatibil cu piața comună (Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 2002, Government of Gibraltar/Comisia, T-195/01 și T-207/01, Rec., p. II-2309, punctul 138, și Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa și alții/Comisia, T-269/99, T-271/99 și T-272/99, Rec., p. II-4217, punctul 105).

125 Astfel, în conducerea procedurii de examinare a unui ajutor de stat, Comisia trebuie să țină seama de încrederea legitimă căreia îi pot da naștere indicațiile conținute în decizia de deschidere a procedurii de examinare (Hotărârea Tribunalului din 5 iunie 2001, ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi/Comisia, T-6/99, Rec., p. II-1523, punctul 126) și, prin urmare, de încrederea legitimă care privește faptul că această instituție nu își întemeiază decizia finală pe lipsa unor elemente pe care părțile interesate, având în vedere aceste indicații, nu au putut estima că trebuie să i le furnizeze.

126 În speță, reclamanta susține că, în decizia de deschidere a procedurii formale de examinare, Comisia nu a exprimat niciun dubiu cu privire la compatibilitatea cu piața internă a sumelor de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP) și de 508 456,24 euro (84 600 000 ESP), referitoare la excavarea de suprafață în sectorul Buseiro și, respectiv, la realizarea de puțuri și de alte lucrări de aerisire în sectorul Sorriba.

127 Totuși, Tribunalul constată că decizia de deschidere a procedurii formale de examinare conține indicații de natură să permită părților interesate să își prezinte argumentele în legătură cu compatibilitatea cu piața comună a sumelor respective acordate ca ajutor.

128 În ceea ce privește ajutorul destinat să acopere suma de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP), referitor la excavarea de suprafață în sectorul Buseiro, trebuie observat că, la punctul 5 din decizia de deschidere a procedurii formale, intitulat „Cerere de informații", Comisia a solicitat să i se comunice un raport făcut de experți minieri independenți, care să conțină în special „justificarea aspectului dacă acele costuri de deplasare a pământului în mina în spațiu deschis din Buseiro au fost înscrise în exercițiul de executare drept costuri de exploatare sau drept costuri de investiție".

129 Or, astfel cum Comisia a subliniat în mod corect în răspunsurile sale la întrebările scrise ale Tribunalului, rezultă din articolul 5 al Deciziei nr. 3632/93 că nu pot beneficia de ajutoare pentru acoperirea costurilor excepționale decât costurile care nu au legătură cu producția curentă. Această regulă, care are ca scop să evite ca același cost să beneficieze cumulativ de ajutoare pentru producție și de ajutoare pentru acoperirea costurilor excepționale, este aplicată la punctul V al patrulea paragraf din Decizia 98/637, precum și în considerentul (41) al Deciziei 2001/162.

130 Prin urmare, având în vedere cadrul reglementar aplicabil, ale cărui reguli erau amintite în deciziile de autorizare 98/637 și 2001/162, reclamanta nu putea ignora că înscrierea în conturile întreprinderii a costului de deplasare a pământului în sectorul Buseiro drept cost de producție putea determina Comisia să considere că ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale destinate să le acopere nu respectau condițiile stabilite la articolul 5 din Decizia nr. 3632/93.

131 În această privință, Tribunalul constată că, deși reclamanta arată că acele costuri referitoare la deplasarea pământului în sectorul Buseiro decurg din închiderea instalațiilor miniere, aceasta nu contestă faptul că aceste costuri au fost acoperite parțial de ajutoarele pentru funcționare în sensul articolului 3 din Decizia nr. 3632/93 și că, prin urmare, acestea au făcut obiectul unui cumul de ajutoare.

132 Având în vedere cele de mai sus, Tribunalul consideră că cererea de informații a Comisiei, menționată la punctul 128 de mai sus, era de natură să permită reclamantei să își prezinte argumentele și să furnizeze elementele pe care le putea considera necesare în această privință în deplină cunoștință de cauză.

133 În ceea ce privește ajutorul destinat să acopere suma de 508 456,24 euro (84 600 000 ESP), referitor la realizarea de puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba, Tribunalul constată că, la punctul 4.2 din decizia de deschidere a procedurii formale de examinare, referitor la ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale pentru anul 2001, Comisia a arătat că „[acele] costuri care corespund lucrărilor de securitate în interiorul minei nu corespund[eau] […] restructurării din 1998-2001, având în vedere faptul că lucrările [erau] făcute pentru puțuri de aerisire necesare pentru exploatarea altor rezerve din sectorul Sorriba”.

134 Pe de altă parte, la punctul 5 din această decizie, referitor la cererea de informații, Comisia a cerut ca raportul făcut de experți minieri independenți să aducă explicații privind problema dacă obiectivul lucrărilor de extracție din anul 2001, destinate să garanteze securitatea sectoarelor adiacente și modificarea circuitului de aerisire, era cel de a asigura securitatea exploatărilor abandonate sau cel de a efectua lucrări necesare pentru exploatarea unor noi rezerve.

135 Prin urmare, trebuie constatat că instituția Comisiei a exprimat dubii în privința conformității cu articolul 5 din Decizia nr. 3632/93 a ajutoarelor destinate să acopere costurile aferente realizării de puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba. Reclamanta putea deci să prezinte observații în mod util cu ocazia procedurii administrative.

136 Niciunul dintre argumentele prezentate de reclamantă în sprijinul celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv neputând fi admis, acesta trebuie respins.

137 Rezultă din cele de mai sus că al treilea motiv trebuie respins în întregime ca neîntemeiat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere

138 Reclamanta susține că instituția Comisiei a făcut erori vădite de apreciere atunci când a declarat șapte sume acordate ca ajutoare ca fiind incompatibile cu piața comună. Tribunalul va examina succesiv obiecțiile prezentate de reclamantă în privința fiecăreia dintre aceste sume.

Cu privire la suma de 295 409,47 euro (49 152 000 ESP), referitoare la realizarea a 1 030 m de galerie în subsectorul La Prohida

— Decizia atacată

139 În considerentul (75) al deciziei atacate, Comisia a considerat în special că acel cost referitor la realizarea celor 1 030 m de galerii necesare pentru exploatarea a 170 000 t de cărbune ce au fost abandonate fusese înregistrat, în conturile întreprinderii, la costuri de exploatare. În măsura în care 40 % din acestea din urmă au fost acoperite de ajutoare de stat, Comisia a considerat că, în scopul de a evita un cumul de ajutoare incompatibile, se putea justifica maximum 60 % din cheltuielile de realizare a acestor 1 030 m de galerie, anume 443 114,21 euro (73 728 000 ESP). Prin urmare, Comisia a considerat că suma rămasă, anume 295 409,47 euro (49 152 000 ESP), nu era compatibilă cu piața comună.

— Argumentele părților

140 Reclamanta arată că aprecierea făcută de Comisie nu este justificată, având în vedere încetarea definitivă a întregii exploatări din subsectorul La Prohida și ținând cont de faptul că instituția a considerat că sunt compatibile cu piața comună ajutoarele destinate să acopere cheltuielile legate de abandonarea definitivă a unui total de 3 070 m de galerii în alte locuri din subsectorul La Prohida.

141 Deși Comisia consideră că estimarea costurilor pentru realizarea acestor 1 030 m de galerii este excesivă, aceasta nu a făcut cunoscut niciun criteriu comparativ care să permită să se determine care trebuia să fie acest cost în condițiile oferite de piață.

142 Reclamanta contestă că o parte importantă din cei 1 030 m de galerii abandonate a fost repartizată extracției de cărbune și arată că instituția Comisiei nu indică partea precisă din galerii care ar fi fost utilizată pentru pretinsa exploatare a rezervelor de cărbune și nici durata acestei pretinse utilizări. Reclamanta insistă asupra faptului că galeria menționată anterior era lipsită de orice utilitate practică înainte de închiderea sa, în măsura în care fusese săpată exclusiv pentru a avea acces la 170 000 t de cărbune a cărui extracție fusese abandonată, motiv pentru care valorizarea acestei galerii a fost făcută în funcție de costul realizării sale.

143 Ca răspuns la argumentele Comisiei, conform cărora 40 % din costurile legate de abandonarea definitivă a 1 030 m de galerii în subsectorul La Prohida au fost acoperite de ajutoarele pentru funcționare, reclamanta arată că ajutoarele pentru funcționare și ajutoarele destinate să acopere costuri excepționale au obiective distincte și trebuie, în consecință, să fie diferențiate. Faptul că aceste costuri au fost înscrise drept costuri de exploatare în conturile anuale nu împiedică asimilarea acestora cu costurile excepționale, din moment ce costurile nu ar decurge din producția curentă, ci din închiderea unor instalații miniere.

144 Comisia contestă temeinicia argumentelor prezentate de reclamantă.

— Aprecierea Tribunalului

145 Trebuie observat că, în înscrisurile sale, reclamanta admite expres că acele costuri referitoare la realizarea a 1 030 m de galerii figurează în conturile întreprinderii drept costuri de exploatare. Reclamanta nu contestă nici faptul, raportat la considerentul (75) al deciziei atacate, că aceste costuri au fost acoperite de ajutoare pentru funcționare în sensul articolului 3 din Decizia nr. 632/93. În măsura în care, în cursul

ședinței, reclamanta ar fi arătat că proporția din costurile care au fost acoperite de ajutoarele pentru funcționare nu era stabilită cu suficientă precizie de către Comisie, trebuie constatat că aceasta nu aduce niciun element care să permită să se demonstreze o eroare din partea instituției.

146 În aceste circumstanțe, nu trebuie să se rețină faptul că instituția Comisiei a făcut o eroare vădită de apreciere prin neadmiterea compatibilității ajutoarelor pentru acoperirea costurilor excepționale decât în limita a 60 % din costurile luate în considerare. Într-adevăr, astfel cum Comisia a arătat în mod corect, admiterea ajutoarelor pentru închidere până la 100 % din aceste costuri ar da loc unui cumul de ajutoare care ajunge la 140 %, în mod vădit incompatibil cu piața comună.

147 Pe de altă parte, trebuie considerat că, din moment ce motivul pentru care respectiva suma acordată ca ajutor a fost declarată incompatibilă este întemeiat pe faptul că acel cost referitor la realizarea a 1 030 m de galerii a fost înregistrat la costuri de exploatare, argumentul reclamantei, prin care tinde să arate că în mod greșit Comisia a considerat că prețul pentru realizarea acestor galerii era excesiv, este fără efect.

148 În sfârșit, reclamanta nu poate nici să invoce faptul că instituția Comisiei a admis compatibilitatea ajutoarelor destinate să acopere costurile referitoare la abandonarea definitivă a unui total de 3 070 m de galerii în alte locuri din subsectorul La Prohida. Într-adevăr, Comisia a autorizat aceste ajutoare luând în considerare faptul că, în conturile întreprinderii, costurile aferente acestor ajutoare se încadrau la imobilizări.

149 Prin urmare, trebuie respinsă această obiecție ca neîntemeiată.

Cu privire la suma de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP), referitoare la deplasarea a 1 005 080 m^3 de pământ în sectorul Buseiro

— Decizia atacată

150 În considerentul (81) al deciziei atacate, Comisia a arătat că suma de 1 902 805,52 euro (316 600 200 ESP), legată de deplasarea a 1 005 080 m^3 de pământ în sectorul Buseiro, era înscrisă în conturile întreprinderii drept cost de exploatare. Comisia a observat că reclamanta primise ajutoare destinate să acopere pierderile din exploatare în limita a 27 % din costurile de producție. În consecință, 27 de procente din 1 902 805,52 euro (316 600 200 ESP), care corespund costurilor deplasării justificate de întreprindere, și anume 513 757,49 euro, nu puteau fi acoperite de un ajutor pentru închidere, din moment ce era deja acoperit de ajutoare destinate să compenseze pierderile exploatării în spațiu deschis.

— Argumentele părților

151 Reclamanta arată că instituția Comisiei s-a limitat să considere că volumul de pământ suplimentar deplasat a fost supraevaluat, fără a aduce totuși elemente care să permită determinarea volumului a cărui deplasare ar fi putut fi considerată drept rezonabilă. Reclamanta contestă în această privință pertinența argumentului Comisiei, întemeiat pe aceea că filonul de cărbune abandonat prezenta un nivel ridicat de cenușă, din moment ce, independent de procentul de cenușă din rezervele de 585 000 t abandonate, volumul de pământ deplasat pentru a avea acces la nivelul cotei de 545 m sub nivelul mării, la care se situau aceste rezerve, nu a variat.

152 Pe de altă parte, reclamanta subliniază că prețul deplasării a 1 005 080 m^3 de pământ suplimentar, și anume 315 ESP pe m^3, era în conformitate cu condițiile de piață în momentul realizării sale, astfel cum ar fi confirmat raportul experților minieri independenți. Aceasta adaugă faptul că acest preț era inferior celui suportat de reclamantă pentru lucrările de modernizare, de punere în funcțiune, de încărcare și de transport al pământului în 1995 și în 1996, care se ridica în medie la 352,6 ESP pe m^3.

153 Ca răspuns la argumentele Comisiei, conform cărora 27 % din costurile aferente deplasării de pământ în sectorul Buseiro ar fi fost acoperite de ajutoare pentru funcționare, reclamanta arată că ajutoarele pentru funcționare și ajutoarele destinate să acopere costurile excepționale au obiective distincte și trebuie, în consecință, să fie diferențiate. Faptul că aceste costuri erau înscrise drept costuri de exploatare în conturile anuale nu împiedică asimilarea lor cu costurile excepționale, din moment ce aceste costuri nu ar decurge din producția curentă, ci din închiderea unor instalații miniere.

154 Comisia contestă temeinicia argumentelor prezentate de reclamantă.

— Aprecierea Tribunalului

155 Trebuie observat că, în înscrisurile sale, reclamanta admite expres că acele costuri referitoare la deplasarea celor 1 005 080 m^3 de pământ figurează drept costuri de exploatare în conturile întreprinderii, astfel cum, pe de altă parte, acest lucru este indicat în raportul experților minieri independenți. Reclamanta nu contestă nici faptul, raportat la considerentul (81) al deciziei atacate, că aceste costuri au fost acoperite în limita a aproximativ 27 % de ajutoare pentru funcționare. Astfel cum Tribunalul a considerat la punctul 145 de mai sus, în măsura în care, în cursul ședinței, reclamanta ar fi arătat că proporția din costuri care a fost acoperită de ajutoare pentru funcționare nu era stabilită cu suficientă precizie de către Comisie,

trebuie constatat că aceasta nu a adus niciun element care să permită să se demonstreze o eroare din partea instituției.

156 În aceste circumstanțe, nu trebuie să se considere că instituția Comisiei a făcut o eroare vădită de apreciere prin faptul de a nu admite compatibilitatea ajutoarelor pentru acoperirea sarcinilor excepționale decât în limita a 73 % din costul total al deplasării celor 1 005 080 m^3 de pământ în cauză. Într-adevăr, astfel cum Comisia arată în mod corect, admiterea ajutoarelor pentru închidere până la 100 % din aceste costuri ar da loc unui cumul de ajutoare care ar atinge 127 %, în mod vădit incompatibil cu piața comună.

157 Pe de altă parte, trebuie constatat că, din moment ce, în decizia atacată, motivul pentru care suma de 513 757,49 euro a fost declarată incompatibilă cu piața comună este întemeiat pe faptul că acele costuri referitoare la deplasarea pământului au fost înregistrate drept costuri de exploatare în conturile întreprinderii, argumentele reclamantei, care tind să conteste considerentele Comisiei prezentate în mod excesiv cu privire la supraevaluarea volumului de pământ deplasat și a costului acestor lucrări, sunt fără efect.

158 În consecință, trebuie respinsă această obiecție ca neîntemeiată.

Cu privire la suma de 547 066,46 euro (91 024 200 ESP), care corespunde garanțiilor încheiate cu Guvernul comunității autonome Asturias pentru reabilitarea terenurilor

— Decizia atacată

159 În considerentul (85) al deciziei atacate, Comisia a arătat că suma de 547 066,46 euro (91 024 200 ESP), corespunzând garanțiilor încheiate cu Guvernul comunității

autonome Asturias pentru reabilitarea terenurilor după încheierea exploatării zăcământului în spațiu deschis, se încadrează la costurile de producție a cărbunelui extras în zona de vest a sectorului Buseiro. Aceasta a considerat că „reabilitarea terenurilor constitui[a] ultimul element din ciclul de producție al unei mine în spațiu deschis și [că] prețul acestei reabilitări [era] un element al prețului total al cărbunelui extras". Comisia a arătat că reclamanta „nu justifi[ca] faptul că abandonarea haldei implic[a] unele costuri adiționale de reabilitare" și că, dimpotrivă, aceasta justifica aceste cheltuieli „prin obligația legală instaurată prin Decretul regal 1116/1984 din 9 mai 1984 și prin decizia ministerului industriei și energiei din 13 iunie 1984 care îl completează, conform căreia, la terminarea exploatării, spațiile afectate [trebuiau] reabilitate". Comisia a notat că „întreprinderea primise ajutoare de stat pentru a acoperi totalitatea pierderilor din exploatare în ceea ce privește mina în spațiu deschis de la Buseiro [și că] noul ajutor s-ar adăuga celor primite pentru acoperirea pierderilor din exploatare". În consecință, instituția a considerat că suma de 547 066,46 euro (91 024 200 ESP) nu putea fi autorizată.

— Argumentele părților

160 Reclamanta arată că Decretul regal 1116/1984 din 9 mai 1984 și decizia de aplicare din 13 iunie 1984 a ministerului industriei și energiei impun întreprinderilor miniere să refacă terenurile situate în exploatările de cărbune în spațiu deschis care au fost abandonate.

161 Reclamanta și-ar fi asumat refacerea celor 77 ha de teren vizat de exploatarea de zăcământ în spațiu deschis de la Buseiro. O parte din această suprafață, anume 24,87 ha, ar corespunde suprafeței unei halde în zona de est a zăcământului de la Buseiro care fusese abandonată din cauza noului nivel de cotă. Reclamanta arată că, în conformitate cu obligațiile sale reglementare, a constituit garanții care se ridică la o sumă totală de 1 693 504,15 euro (281 775 381 ESP), cu titlu de garanție pentru refacerea terenurilor, și că prețul lucrărilor de refacere a celor 24,87 ha ale haldei a fost evaluat

proporțional în funcție de garanțiile astfel constituite, acest preț ridicându-se în acest fel la 547 066,46 euro (91 024 200 ESP).

162 Reclamanta arată că abandonarea și refacerea terenurilor rezultau din modernizarea, raționalizarea și restructurarea pe care le inițiase în scopul de a profita de ajutoarele pentru acoperirea cheltuielilor excepționale prevăzute la articolul 5 din Decizia nr. 3632/93 și nu din încheierea ciclului de producție a cărbunelui pe situl de la Buseiro. Aceasta arată că nu este logic ca instituția Comisiei să considere costurile aferente abandonării haldei ca fiind justificate, dar nu și cele legate de refacerea acesteia, refacerea fiind direct legată de abandonarea haldei.

163 Reclamanta pretinde că raționamentul Comisiei ar conduce la a considera că niciun cost suportat pentru executarea unei obligații de natură legală nu ar putea fi calificat drept cheltuială excepțională în sensul articolului 5 din Decizia nr. 3632/93, ceea ce ar presupune că alineatul (I) litera (e) din anexa respectivei decizii, care califică drept costuri excepționale cheltuielile reziduale ce rezultă din dispoziții fiscale, legale sau administrative, ar fi lipsit de o aplicare practică.

164 Ca răspuns la întrebările scrise ale Tribunalului, reclamanta a arătat că decizia atacată ar conține o eroare, în măsura în care indica faptul că cele 24,87 ha de haldă în cauză erau situate în zona de vest a sectorului Buseiro, în timp ce acestea erau în realitate situate în zona de est a acestuia. În plus, reclamanta a precizat că aceste terenuri nu erau necesare pentru activitățile de extracție desfășurate în zona de vest a sectorului Buseiro și că nu fuseseră utilizate în acest scop. Totuși, în cursul ședinței, reclamanta a revenit asupra acestei afirmații și a indicat că terenurile respective fuseseră utilizate pentru stocarea sterilului provenit din extragerea cărbunelui în partea de vest a sectorului Buseiro.

165 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

— Aprecierea Tribunalului

166 Tribunalul observă că reclamanta arată numai că abandonarea și refacerea terenurilor rezultau din restructurările inițiate în scopul de a obține ajutoare în temeiul articolului 5 din Decizia nr. 3632/93.

167 În măsura în care, conform Decretului regal 1116/1984 din 9 mai 1984 și astfel cum nu a fost contestat de părți, costurile reabilitării terenurilor trebuie în orice caz să fie suportate de întreprinderi la sfârșitul ciclului de producție, acestea sunt inerente activității miniere. În consecință, Comisia, fără a comite o eroare vădită de apreciere, putea să considere că aceste costuri se integrau în mod normal în costurile de producție.

168 Având în vedere faptul că reclamanta a primit ajutoare pentru a acoperi pierderile din exploatare, Comisia putea considera că aceste costuri fuseseră deja acoperite de ajutoare pentru funcționare și că un ajutor pentru acoperirea costurilor excepționale s-ar adăuga ajutoarelor primite pentru acoperirea pierderilor din exploatare.

169 În acest context, trebuie să se constate că din argumentele prezentate de reclamantă nu rezultă că, în cursul procedurii administrative, aceasta a furnizat Comisiei informații pentru a justifica faptul că, din cauza abandonării exploatării unei părți din rezervele sectorului Buseiro, o parte din costurile referitoare la reabilitarea unei părți din cele 24,87 ha de haldă în cauză nu fusese acoperită de produsul activităților de exploatare.

170 Având în vedere cele de mai sus, Tribunalul consideră că instituția Comisiei nu a făcut o eroare vădită de apreciere prin considerarea ajutorului în valoare de 547 066,46 euro (91 024 200 ESP) drept incompatibil cu piața comună.

171 În ceea ce privește argumentul prezentat de reclamantă, întemeiat pe aceea că prețul reabilitării terenurilor trebuia să poată beneficia de ajutoare pentru acoperirea costurilor excepționale, din moment ce alte costuri aferente abandonării haldei au fost considerate drept justificate, este suficient să se arate că prețul reabilitării constă în costuri pe care reclamanta trebuia oricum să le suporte la sfârșitul ciclului de producție. Astfel, fără să se contrazică, Comisia putea să considere, pe de o parte, că alte costuri aferente abandonării haldei puteau fi acoperite de ajutoare pentru restructurare, din moment ce acestea nu ar fi trebuit să fie suportate de reclamantă dacă aceasta nu ar fi făcut o reducere a capacității sale de producție și, pe de altă parte, că prețul reabilitării celor 24,87 ha de teren se încadrează în mod normal în costul de exploatare în măsura în care, astfel cum s-a arătat la punctul 167 de mai sus, acest preț trebuia oricum să fie suportat de reclamantă atunci când se încheia ciclul de producție.

172 Pe de altă parte, reclamanta nu are temei pentru a susține că raționamentul Comisiei ar conduce la lipsirea de aplicare practică a alineatului (I) litera (e) din anexa la Decizia nr. 3632/93. Într-adevăr, raționamentul Comisiei este întemeiat pe circumstanța că prețul reabilitării terenurilor trebuia oricum să fie suportat de reclamantă mai devreme sau mai târziu, din moment ce aceste lucrări se încadrau în ultima fază a ciclului de producție. Alineatul (I) litera (e) din anexa la Decizia nr. 3632/93 permite totuși acoperirea costurilor care rezultă din dispoziții fiscale, legale sau administrative pe care întreprinderea nu ar fi trebuit să le suporte vreodată în absența măsurilor de restructurare.

173 Prin urmare, trebuie respinsă această obiecție ca neîntemeiată.

Cu privire la suma de 372 176,75 euro (61 925 000 ESP), care corespunde valorii de cumpărare a terenurilor limitrofe zonei de vest a sectorului Buseiro abandonate în urma modificării nivelului de cotă

— Decizia atacată

174 În considerentul (86) al deciziei atacate, Comisia a considerat următoarele:

„Terenurile achiziționate de întreprindere pentru exploatarea în spațiu deschis figurează la imobilizările întreprinderii, însă nu este vorba de bunuri care se depreciază. Comisia nu poate autoriza ajutorul în cuantum de de 372 176,75 euro (61 925 000 [ESP]) ce corespunde valorii de cumpărare a terenurilor, care nu sunt considerate active pierdute, ajutorul necorespunzând niciunuia dintre punctele din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1407/2002."

— Argumentele părților

175 Reclamanta arată că achiziționarea terenurilor respective permitea executarea lucrărilor de excavare și realizarea taluzurilor necesare la exploatarea zăcământului conform proiectului inițial. Or, aceste lucrări și-ar fi pierdut utilitatea după modificarea nivelului de cotă în zona de vest a zăcământului. Reclamanta precizează că diferența de preț între terenurile care au fost achiziționate se datorează prețului superior condițiilor de piață pe care vânzătorul reușise să îl impună din cauza urgenței de a achiziționa o proprietate extinsă.

176 Reclamanta afirmă că aceste terenuri nu sunt active pierdute și nu constituie bunuri care se depreciază. În opinia acesteia, costurile în cauză ar putea fi calificate drept amortismente intrinsece excepționale în sensul alineatului (I) litera (k) din anexa la Decizia nr. 3632/93.

177 În plus, aceasta susține că instituția Comisiei se contrazice, din moment ce, pentru a considera că este justificat ajutorul destinat să acopere valoarea reziduală a subsectorului La Prohida, ce se ridică la 2 053 495,41 euro (341 672 888 ESP), instituția a inclus costul achiziției terenurilor abandonate în urma închiderii subsectorului, în valoare de 10 436 600 ESP.

178 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

— Aprecierea Tribunalului

179 Alineatul (I) litera (k) din anexa la Decizia nr. 3632/93 permite acoperirea de către ajutoarele vizate la articolul 5 din această decizie a costurilor referitoare la „deprecierile intrinsece excepționale în măsura în care rezultă din restructurarea industriei (fără a se ține cont de orice reevaluare care a avut loc începând cu 1 ianuarie 1986 și care ar depăși rata inflației)".

180 În speță, este suficient să se arate că reclamanta admite în înscrisurile sale că terenurile respective nu au făcut obiectul unei deprecieri după încetarea activităților pentru care au fost repartizate. Prin urmare, reclamanta nu poate să susțină în mod valabil că aceste costuri pot intra în categoria vizată la alineatul (I) litera (k) din anexa la Decizia nr. 3632/93.

181 În consecință, nu trebuie să se rețină că instituția Comisiei a făcut o eroare vădită de apreciere atunci când a stabilit că acele costuri nu puteau fi acoperite de ajutoarele pentru restructurare.

182 Reclamanta arată totuși că practica Comisiei este incoerentă și contradictorie, în măsura în care aceasta ar fi acceptat că ajutorul destinat să acopere valoarea reziduală a subsectorului La Prohida acoperă și costul de achiziție al terenurilor abandonate. Trebuie totuși arătat că această circumstanță nu schimbă constatarea de mai sus, conform căreia Comisia nu a făcut o eroare manifestă de apreciere atunci când a considerat că valoarea de cumpărare a terenurilor achiziționate de întreprindere pentru exploatarea în spațiu deschis nu corespundea unei deprecieri intrinsece excepționale, vizate la alineatul (I) litera (k) din anexa la Decizia nr. 3632/93, din moment ce nu s-a contestat că aceste terenuri nu constituiau bunuri care se depreciază.

183 În plus, trebuie arătat că, în măsura în care Comisia ar fi acceptat ca prețurile terenurilor care nu au făcut obiectul unei deprecieri să fie acoperite de ajutoare pentru acoperirea cheltuielilor excepționale în temeiul alineatului (I) litera (k) din anexa la Decizia nr. 3632/93 sau al unei dispoziții echivalente din Regulamentul nr. 1407/2002, o astfel de acceptare nu ar avea drept consecință vicierea deciziei atacate în această privință printr-o eroare vădită de apreciere. Ar trebui, și mai mult, să se considere că instituția Comisiei a făcut o eroare vădită de apreciere atunci când a acceptat ca prețul de cumpărare a terenurilor nedepreciate abandonate în urma închiderii subsectorului La Prohida să poată fi acoperit de ajutoare pentru acoperirea costurilor excepționale. În această privință, este suficient să se arate că, în temeiul principiului legalității, reclamanta nu poate invoca în folosul său o nelegalitate comisă atunci când s-a apreciat compatibilitatea cu piața comună a altor sume acordate ca ajutor (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, SCA Holding/Comisia, T-327/94, Rec., p. II-1373, punctul 160).

184 Rezultă din cele de mai sus că prezenta observație trebuie respinsă ca neîntemeiată.

Cu privire la suma de 1 403 316,30 euro (233 492 186 ESP), referitoare la cheltuielile efectuate în urma rambursării subvențiilor acordate în cadrul PEAC

— Decizia atacată

185 În considerentul (87) al deciziei atacate, în ceea ce privește suma de 1 403 316,30 euro (233 492 186 ESP) referitoare la subvențiile rambursabile primite de reclamantă în cadrul programului intitulat „Plan Estratégico de Acción Competitiva" (PEAC) („Plan strategic de acțiune competitivă"), care vizează promovarea producției de cărbune în condiții rentabile din punct de vedere economic și creșterea producției, Comisia a arătat că aceste împrumuturi au „fost acordate în perioada 1990-1993, în cursul căreia fuseseră executate proiectele", și că reieșea din anexa III la acordul semnat cu ministerul industriei și energiei că împrumutul rambursabil de 315 500 000 ESP era destinat cu prioritate punerii în aplicare a unui nou sistem de exploatare prin extracție în subteran. În opinia Comisiei, „anexa III la acordul referitor la PEAC se refer[ea] la «semne clare de producție excepțională în spațiu deschis, ceea ce consolid[a] rentabilitatea estimativă a ansamblului» și la un obiectiv de producție anuală de 240 000 t comercializabile, care a fost depășit".

186 Comisia a constatat că rambursarea a 233 492 186 ESP (1 403 316 euro) în 1999 și în 2000 corespundea rambursării împrumuturilor primite între 1990 și 1993 și nu avea nicio legătură cu planul de reducere a activităților întreprinderii care a fost notificat Comisiei pentru perioada 1998-2001. Comisia a semnalat și faptul că reieșea din scrisoarea ministerului industriei și energiei ce avea ca dată de înregistrare a ieșirii ziua de 22 decembrie 1997, precum și din alte documente care i-au fost transmise, că rambursările efectuate de întreprindere în 1999 și în 2000 erau cu mult superioare

previziunilor din planul inițial din cauza întârzierilor la plată. Aceasta a arătat că împrumutul rambursabil de 313 500 000 ESP era însoțit de subvenții nerambursabile de 209 milioane ESP și de 23 milioane ESP destinate unor activități de investiție și de dezvoltare tehnologică.

187 Comisia a amintit că reclamanta primea în fiecare an ajutoare destinate să acopere aproximativ 40 % din costurile exploatării subterane și 27 % din costurile exploatării în spațiu deschis. Pe de altă parte, totalitatea valorii reziduale la 31 decembrie 2000 a imobilizărilor din subsectorul La Prohida și a unei părți importante din sectorul Buseiro trebuia să fie autorizată în cadrul deciziei atacate. Astfel, Comisia a considerat că ajutorul în valoare de 233 492 186 ESP (181 292 186 ESP pentru anul 1998 și 52 200 000 ESP pentru anul 2000), care corespunde rambursării subvențiilor acordate în cadrul PEAC, ce ar putea include investiții în lucrările miniere din subsectorul La Prohida, ar fi antrenat un cumul de ajutoare incompatibil cu piața comună.

— Argumentele părților

188 Reclamanta afirmă că a primit în special o sumă de 313 500 000 ESP cu titlu de subvenție rambursabilă, care, conform contractului încheiat la 30 decembrie 1989 cu ministerul industriei și energiei, a fost repartizată instalațiilor și activelor destinate creșterii producției miniere. Scadențele pentru rambursarea acestei sume ar fi acoperit perioada cuprinsă între 1994 și 2000. În cursul anilor 1999 și 2000, reclamanta ar fi rambursat în total 233 492 186 ESP.

189 Reclamanta arată că a trebuit să ramburseze această sumă, care era destinată inițial creșterii capacității sale de producție, inițiind în același timp un proces de reducere

progresivă a acesteia în cursul anilor 1998 și 2000 în zăcămintele de la Buseiro și de la La Prohida. Prin urmare, reclamanta ar fi fost în imposibilitate de a-și compensa și amortiza rambursarea sumei menționate anterior prin creșteri ale capacității sale de extracție.

190 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

— Aprecierea Tribunalului

191 Trebuie observat că reclamanta nu contestă că autorizarea ajutoarelor pentru restructurare ar conduce la un cumul de ajutoare incompatibil, din moment ce, pe de o parte, întreprinderea a primit ajutoare destinate să acopere aproximativ 40 % din costurile exploatării subterane și 27 % din costurile exploatării în spațiu liber și că, pe de altă parte, ajutoarele destinate să acopere totalitatea valorii reziduale, la 31 decembrie 2000, a imobilizării subsectorului La Prohida și a unei părți importante din sectorul Buseiro sunt autorizate de decizia atacată. Reclamanta nu contestă nici că rambursările pe care le-a efectuat în 1999 și în 2000 sunt cu mult superioare previziunilor din planul inițial, din cauza întârzierilor la plată.

192 Pe de altă parte, Tribunalul constată că reclamanta nu justifică faptul că a comunicat Comisiei, în cursul procedurii administrative, informații precise care să permită acesteia din urmă, eventual, să determine partea din împrumutul acordat în cadrul PEAC care nu ar fi fost deja amortizată de creșterea capacității de extracție realizată înainte de adoptarea măsurilor de restructurare și nu ar fi fost nici inclusă în valoarea reziduală a lucrărilor miniere acoperite de ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale.

193 Având în vedere cele de mai sus, Tribunalul apreciază că, în considerentul (87) al deciziei atacate, Comisia nu a făcut o eroare vădită de apreciere prin faptul de a refuza autorizarea sumei de 1 403 316,30 euro (233 492 186 ESP) referitoare la costurile prezentate în urma rambursării subvențiilor acordate în cadrul PEAC.

194 În consecință, trebuie respinsă această obiecție ca neîntemeiată.

Cu privire la suma de 602 146,29 euro (100 188 713 ESP), referitoare la realizarea de puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba

— Decizia atacată

195 În considerentele (83) și (105) ale deciziei atacate, Comisia a observat că ajutorul în valoare de 602 146,29 euro (100 188 713 ESP), având ca obiect realizarea de puțuri și a altor lucrări de aerisire pentru sectorul Tres Hermanos, corespundea unor investiții în infrastructurile miniere. Aceasta a considerat că noile investiții nu puteau fi considerate drept pasive preluate în temeiul Regulamentului nr. 1407/2002 sau al Deciziei nr. 3632/93. Pe de altă parte, Comisia a arătat că din notificarea făcută de Regatul Spaniei la 19 decembrie 2002 reieșea că acesta nu avea intenția de a acorda, în cadrul planului 2003-2007 de restructurare a minelor de cărbune, ajutoare pentru investiții de tipul prevăzut la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1407/2002. În opinia Comisiei, un astfel de ajutor ar fi fost, în plus, incompatibil cu ajutoarele destinate să acopere pierderile din exploatarea sectorului Sorriba, pe care Regatul Spaniei le acordă reclamantei. Într-adevăr, acest ajutor nu corespundea alineatului

(I) litera (l) din anexa la Decizia nr. 3632/93, întrucât investițiile respective aveau ca obiect exploatarea rezervelor din subsectorul Tres Hermanos. Acest ajutor nu corespundea nici anexei la Regulamentul nr. 1407/2002. În opinia Comisiei, noile investiții nu puteau, prin urmare, să fie considerate drept pasive preluate.

— Argumentele părților

196 Reclamanta susține că abandonarea progresivă a subsectorului La Prohida presupunea readaptarea sistemului de aerisire existent în mina ce rămânea activă. Astfel, 463 m de puțuri de aerisire ar fi fost realizate pentru o sumă totală de 581 825,70 euro (96 807 659,90 ESP).

197 Aceasta arată că instituția Comisiei a făcut o eroare vădită de apreciere atunci când a estimat în mod greșit că lucrările de aerisire serveau la exploatarea subsectorului Tres Hermanos. Reclamanta subliniază că abandonarea subsectorului La Prohida a avut loc pe etape, ceea ce a făcut necesară adaptarea progresivă a sistemului intern de aerisire pentru galeriile care rămâneau provizoriu în exploatare, în conformitate cu cerințele reglementării spaniole. În măsura în care puțurile de aerisire și galeriile cărora le erau repartizate aceste puțuri sunt închise în prezent, nu ar trebui să se considere că adaptarea sistemului de aerisire constituia o investiție nouă.

198 Reclamanta adaugă faptul că, în afara realizării puțurilor de aerisire menționate anterior și a recuperării unei galerii transversale, au fost realizate alte lucrări, necesare restabilirii aerisirii minei, în scopul de a face comunicarea între al patrulea nivel din subsectorul Tres Hermanos și primul nivel din subsectorul La Prohida. Aceasta arată că realizarea acestor puțuri de aerisire a fost consecința abandonării subsectorului La Prohida și nu ar fi avut loc dacă acest subsector nu ar fi fost închis definitiv.

199 În cadrul ședinței, reclamanta a precizat că, în prezent, sistemul de aerisire din subsectorul Tres Hermanos era încă în funcțiune și consta într-un ventilator situat în subsectorul La Prohida, de atunci acest subsector făcând obiectul unei închideri totale.

200 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

— Aprecierea Tribunalului

201 Din articolul 5 al Deciziei nr. 3632/93 rezultă că ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale au drept scop să acopere costurile care rezultă sau au rezultat din modernizarea, raționalizarea sau restructurarea industriei carbonifere și care nu au legătură cu producția curentă.

202 Astfel cum admite însăși reclamanta, abandonarea subsectorului La Prohida necesita realizarea unor lucrări în scopul de a asigura ventilarea subsectorului Tres Hermanos, care rămânea în activitate. Astfel, lucrările de aerisire respective, presupunând că sunt cauzate de închiderea minei La Prohida, continuă să aibă legătură cu producția curentă a minei Tres Hermanos, în sensul articolului 5 din Decizia nr. 3632/93.

203 Deși reclamanta arată că lucrările respective erau necesare pentru a asigura aerisirea subsectorului La Prohida în cursul perioadei care a precedat abandonarea acestuia din urmă, Tribunalul consideră că, având în vedere raportul între sumele investite și caracterul provizoriu al aerisirii subsectorului La Prohida în cursul perioadei în care acesta era pe cale de a fi abandonat, Comisia a putut estima, fără a face o

eroare vădită de apreciere, că, în realitate, aceste lucrări aveau ca obiect să asigure aerisirea în subsectorul Tres Hermanos și, în consecință, că acestea aveau legătură cu producția curentă. Această apreciere a Comisiei este coroborată cu circumstanța, confirmată de reclamantă în cursul ședinței, că sistemul de aerisire respectiv este încă în funcțiune și asigură ventilarea în subsectorul Tres Hermanos.

204 În consecință, Tribunalul consideră că, având în vedere informațiile pe care le posedă, Comisia nu a făcut o eroare vădită de apreciere atunci când a refuzat să autorizeze suma de 602 146,29 euro (100 188 713 ESP), referitoare la realizarea de puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba.

205 Rezultă din cele de mai sus că această obiecție trebuie respinsă ca neîntemeiată.

Cu privire la suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP), destinată să acopere costurile excepționale de restructurare care ar rezulta în viitor din închiderea subsectorului La Prohida

— Decizia atacată

206 În considerentele (84) și (106) ale deciziei atacate, Comisia a observat că provizionul în valoare de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP), destinat să acopere costurile excepționale de restructurare care ar rezulta în viitor din închiderea subsectorului La Prohida, din închiderea parțială a sectorului Buseiro sau din ambele, nu fusese inclus în notificarea ajutoarelor avute în vedere de Regatul Spaniei pentru anul 2001. În opinia Comisiei, această sumă nu putea fi declarată compatibilă, din moment ce depășea ceea ce fusese notificat și ceea ce fusese plătit anticipat de Regatul Spaniei pentru anul respectiv.

— Argumentele părților

207 Mai întâi, reclamanta arată că instituția Comisiei a făcut o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că provizionul respectiv viza nu numai subsectorul La Prohida, ci și sectorul Buseiro. În această privință, raportul experților minieri independenți scotea în evidență faptul că acel provizion era destinat exclusiv să acopere costurile viitoare ale zăcământului subteran din subsectorul La Prohida.

208 Apoi, reclamanta arată că notificările efectuate de Regatul Spaniei în ceea ce privește ajutoarele a căror acordare este prevăzută pentru acoperirea costurilor excepționale nu fac distincție între posturile de cheltuieli în funcție de destinația acestora. Acele notificări ar fi fost cu privire la sumele totale ale ajutoarelor pentru industria cărbunelui, ceea ce ar fi confirmat prin faptul că deciziile de autorizare ale Comisiei vizau sume globale și nu prezentau o analiză a costurilor specifice fiecăreia dintre întreprinderile cărora le erau destinate ajutoarele. Reclamanta adaugă faptul că Decizia nr. 341/94/CECO a Comisiei din 8 februarie 1994 privind aplicarea Deciziei nr. 3632/93 (JO L 49, p. 1), nu impunea statelor membre să precizeze cheltuielile exacte cărora trebuiau să le fie destinate ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale, ajutoarele prevăzute la articolul 5 din Decizia nr. 3632/93 putând fi notificate într-un format liber în temeiul articolului 3 din anexa 2 la Decizia nr. 341/94. Comisia nu poate, așadar, să susțină că provizionul de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) constituit de reclamantă pentru a acoperi costurile viitoare aferente unor prejudicii superficiale nu era cuprins în notificarea ajutoarelor prevăzute de Regatul Spaniei pentru anul 2001.

209 Pe de altă parte, ajutoarele ar fi fost acordate reclamantei în 1998, 2000 și 2001 nu numai pentru cheltuielile efectiv efectuate, ci și în funcție de previziunile costurilor viitoare.

210 Reclamanta arată în egală măsură că provizionul respectiv nu constituia decât o majorare a provizionului pe care îl constituise în 2001. Într-adevăr, conturile anuale ale reclamantei pentru anul 2001 ar atesta că fusese constituit un provizion de 70 000 000 ESP pentru a acoperi costurile care decurg din încetarea activității în subsectorul La Prohida. Totuși, această sumă s-ar fi dovedit a fi insuficientă pentru acoperirea acestora.

211 Comisia arată că acest provizion nu corespunde niciunui ajutor notificat și plătit efectiv de Regatul Spaniei. Ar fi vorba de o tentativă a reclamantei de a obține o declarație de compatibilitate cu piața comună a unei părți din ajutoarele declarate abuzive și incompatibile legându-le de unele costuri viitoare nedeterminate a căror corespondență cu costurile reale ale închiderii nu poate fi verificată de Comisie. Pentru acest motiv, nu poate fi autorizat niciun ajutor în această privință. Comisia adaugă faptul că ajutoarele autorizate în speță acoperă din plin costurile de închidere, fără a fi necesar să se prevadă provizioane pentru viitoare costuri suplimentare. Pe de altă parte, costurile echivalente ar fi cu mult inferioare în alte state membre.

— Aprecierea Tribunalului

212 Mai întâi, trebuie observat că reclamanta contestă faptul că suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) nu a fost inclusă în notificarea ajutoarelor prevăzute de Regatul Spaniei pentru anul 2001. În consecință, aceasta contestă și faptul că această sumă nu este inclusă în ajutoarele efectiv plătite pentru anul 2001 în anticiparea deciziei Comisiei.

213 Apoi, trebuie arătat că rezultă din răspunsurile Comisiei la întrebările Tribunalului că Regatul Spaniei a notificat, pentru anul 2001, un ajutor în profitul reclamantei care

se ridică la 393 971 600 ESP, anume 2 367 817 euro. Or, astfel cum arată Comisia, articolul 2 din decizia atacată declară compatibil cu piața comună ajutorul în valoare de 2 249 759,37 euro (374 328 463 ESP) pentru a acoperi, pentru anul 2001, costurile excepționale de închidere.

214 În consecință, autorizarea de către Comisie a sumei de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) ar fi ridicat în mod ipotetic suma totală a ajutoarelor pentru acoperirea costurilor excepționale pentru anul 2001 declarate compatibile cu piața comună la un nivel superior sumei notificate de Regatul Spaniei, precum și sumei de 2 303 817 euro (383 322 896 ESP), care a fost plătită efectiv reclamantei.

215 Totuși, trebuie constatat că o parte din suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP), și anume suma de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP), rămâne inferioară sumei globale de 2 303 817 euro (383 322 896 ESP), care a fost plătită efectiv reclamantei.

216 Or, Comisia nu a adus niciun element care să permită să se considere că această sumă de 54 057,63 euro nu era inclusă în suma globală a ajutorului notificat Comisiei de către Regatul Spaniei.

217 În măsura în care o parte din suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) repartizată pentru constituirea provizionului respectiv putea în continuare să fie acoperită de ajutoarele care au fost plătite efectiv întreprinderii, cădea în sarcina Comisiei să determine dacă această sumă de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) sau, cel puțin, partea pertinentă din aceasta, în valoare de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP), îndeplinea condițiile reglementare pentru a beneficia de un ajutor pentru acoperirea costurilor excepționale.

218 Cu toate acestea, trebuie constatat că nu reiese din decizia atacată că instituția Comisiei a efectuat o astfel de examinare. Într-adevăr, aceasta nu a examinat suma repartizată pentru constituirea provizionului nici în lumina articolului 5 din Decizia nr. 3632/93, nici a articolului 7 din Regulamentul nr. 1407/2002. Astfel cum rezultă din punctul 206 de mai sus, instituția s-a limitat să constate, la considerentele 84 și 106 din decizia atacată, că suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP) depășea ceea ce fusese notificat și ceea ce fusese plătit anticipat.

219 În consecință, trebuie considerat că, prin faptul de a se abține de a examina dacă reclamanta putea beneficia de un ajutor pentru acoperirea costurilor excepționale sau, cel puțin, de suma de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP), cuprinsă în suma totală de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP), repartizată pentru constituirea unui provizion destinat să acopere costurile excepționale de restructurare care ar rezulta în viitor din închiderea subsectorului La Prohida, Comisia a încălcat dispozițiile aplicabile.

220 În măsura în care Comisia continuă să arate, în apărarea sa, că provizionul respectiv constituie o tentativă din partea reclamantei de a obține o declarație de compatibilitate a unei părți din ajutoarele declarate abuzive și incompatibile, este suficient să se arate că această afirmație nu este sprijinită de argumente. Pe de altă parte, această circumstanță nu figurează în motivele deciziei atacate pe care se întemeiază refuzul Comisiei de a declara compatibil cu piața comună ajutorul destinat, în mod ipotetic, să acopere valoarea provizionului respectiv, absența motivelor în această privință neputând fi remediată pe parcursul procedurii (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 26 noiembrie 1981, Michel/Parlamentul European, 195/80, Rec., p. 2861, punctul 22).

221 În consecință, trebuie admisă prezenta obiecție.

222 Având în vedere cele de mai sus, trebuie admis al patrulea motiv în ceea ce privește obiecția referitoare la suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP), care corespunde provizionului destinat să acopere costurile excepționale de restructurare ce ar rezulta în viitor din închiderea subsectorului La Prohida, în limita sumei de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP). Totuși, în rest, trebuie respinsă această obiecție și al patrulea motiv în întregime.

Concluzie

223 Pentru toate aceste motive, articolul 3 litera (b) din decizia atacată în măsura în care include suma de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP), precum și articolul 4 alineatul (1) litera (b) din decizia atacată trebuie anulate. În privința celorlalte capete de cerere, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

224 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli.

225 În speță, acțiunea formulată de reclamantă fiind admisă în parte, Tribunalul consideră că se va face o apreciere corectă a circumstanțelor speței prin luarea deciziei că reclamanta va suporta patru cincimi din propriile cheltuieli de judecată și patru cincimi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisie, aceasta din urmă suportând o cincime din propriile cheltuieli de judecată și o cincime din cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Anulează articolul 3 litera (b), în măsura în care vizează suma de 54 057,63 euro (8 994 433 ESP) și articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2004/340/CE a Comisiei din 5 noiembrie 2003 privind ajutoarele pentru acoperirea costurilor excepționale acordate întreprinderii Gonzáles y Díez, SA (ajutoare corespunzând anului 2001 și utilizare abuzivă a ajutoarelor care corespund anilor 1998 și 2000) și de modificare a Deciziei 2002/827/CECO.**

2) **Respinge celelalte capete de cerere.**

3) **Reclamanta va suporta patru cincimi din propriile cheltuieli de judecată și patru cincimi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisie, aceasta din**

urmă suportând o cincime din propriile cheltuieli de judecată și o cincime din cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 septembrie 2007.

Grefier Președinte

E. Coulon J. Pirrung

Cuprins

Cadrul juridic ..... II - 3128

Istoricul cauzei ..... II - 3134

Procedura ..... II - 3139

Concluziile părților ..... II - 3140

În drept ..... II - 3141

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa de competență a Comisiei de a adopta articolele 1, 3 și 4 din decizia atacată ..... II - 3141

Argumentele părților ..... II - 3141

Aprecierea Tribunalului ..... II - 3146

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a normelor fundamentale de procedură în procedura aplicată pentru revocarea articolelor 1, 2 și 5 din Decizia 2002/827 și pentru adoptarea deciziei atacate ..... II - 3153

Argumentele părților ..... II - 3153

Aprecierea Tribunalului ..... II - 3156

— Cu privire la admisibilitate ..... II - 3156

— Cu privire la fond ..... II - 3158

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime și a normelor fundamentale de procedură ..... II - 3161

Argumentele părților ..... II - 3161

Aprecierea Tribunalului ..... II - 3164

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere ..... II - 3170

Cu privire la suma de 295 409,47 euro (49 152 000 ESP), referitoare la realizarea a 1 030 m de galerie în subsectorul La Prohida ..... II - 3171

— Decizia atacată ..... II - 3171

— Argumentele părților ..... II - 3171

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3172

Cu privire la suma de 513 757,49 euro (85 482 054 ESP), referitoare la deplasarea a 1 005 080 m^3 de pământ în sectorul Buseiro ..... II - 3174

— Decizia atacată ..... II - 3174

— Argumentele părților ..... II - 3174

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3175

Cu privire la suma de 547 066,46 euro (91 024 200 ESP), care corespunde garanțiilor încheiate cu Guvernul comunității autonome Asturias pentru reabilitarea terenurilor ..... II - 3176

— Decizia atacată ..... II - 3176

— Argumentele părților ..... II - 3177

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3179

Cu privire la suma de 372 176,75 euro (61 925 000 ESP), care corespunde valorii de cumpărare a terenurilor limitrofe zonei de vest a sectorului Buseiro abandonate în urma modificării nivelului de cotă ..... II - 3181

— Decizia atacată ..... II - 3181

— Argumentele părților ..... II - 3181

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3182

Cu privire la suma de 1 403 316,30 euro (233 492 186 ESP), referitoare la cheltuielile efectuate în urma rambursării subvențiilor acordate în cadrul PEAC ..... II - 3184

— Decizia atacată ..... II - 3184

— Argumentele părților ..... II - 3185

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3186

Cu privire la suma de 602 146,29 euro (100 188 713 ESP), referitoare la realizarea de puțuri și a altor lucrări de aerisire în sectorul Sorriba ..... II - 3187

— Decizia atacată ..... II - 3187

— Argumentele părților ..... II - 3188

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3189

Cu privire la suma de 601 012,10 euro (100 000 000 ESP), destinată să acopere costurile excepționale de restructurare care ar rezulta în viitor din închiderea subsectorului La Prohida ..... II - 3190

— Decizia atacată ..... II - 3190

— Argumentele părților ..... II - 3191

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 3192

Concluzie ..... II - 3195

Cu privire la cheltuielile de judecată ..... II - 3195